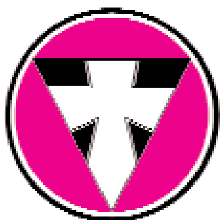

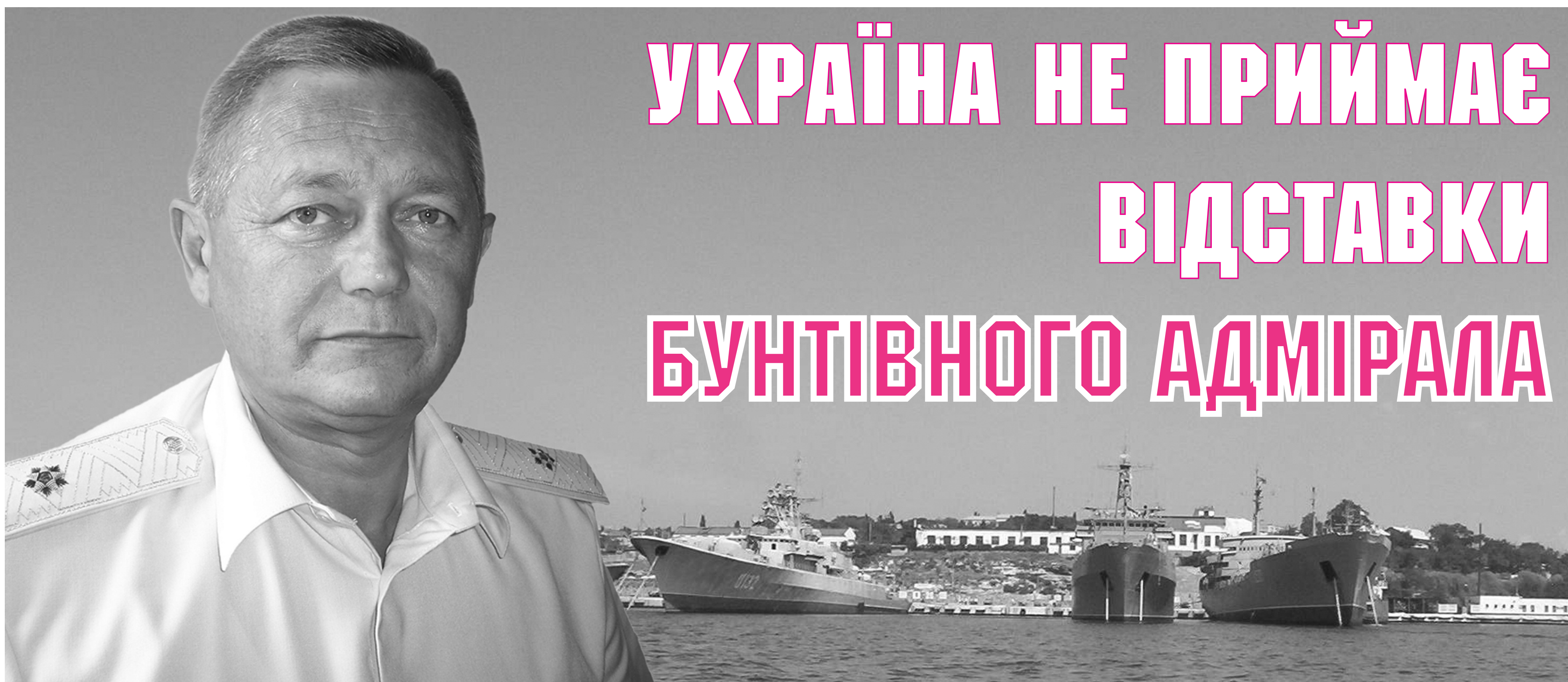
Конгрес
Українських
Націоналістів

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 2 серпня - 15 серпня 2005 року № 31–32 (91–92)

УКРАЇНА НЕ ПРИЙМАЄ ВІДСТАВКИ БУНТІВНОГО АДМІРАЛА

Інформація, що адмірал Ігор Тенюх, який в перший день Помаранчевої революції, 21 листопада 2004 року, у своєму виступі з трибуни Майдану, а затим в ефірі «5 каналу» першим з кадрових генералів і адміралів Збройних сил закликав українських військовослужбовців бути з народом і не виконувати злочинних наказів, - подав у відставку, збурила широку громадськість в Україні. За повідомленням із Севастополя, ще ряд досвідчених офіцерів готові піти у відставку. Якщо такі офіцери, як Ігор Тенюх і його побратими, які з 1991 року відчайдушно боролися за створення національного флоту, подають у відставку у розквіті сил, це означає, що у Військово-Морських силах щось не так, не тим курсом гребе наш флот, який мав би бути опорою нашої держави в південних регіонах.

47-річний Ігор Тенюх вказав у рапорті на ім'я міністра оборони дві причини своєї відставки:

Перша – з етично-моральних міркувань. Помаранчевий адмірал відмовився служити під орудою перепризначеного Президентом віце-адмірала Ігоря Князя, який особисто, порушуючи чинне законодавство, вів агітацію за Януковича, а його безпосередні підлеглі – адмірали та старші офіцери – не без відома командувача змушували підлеглих голосувати за ставленика кучмівського режиму. Свідчень цьому чимало. Красномовний і такий факт. Після заяви І. Тенюха на Майдані, І. Князь зібрав голів офіцерських зборів, які спільно прийняли щодо бунтівного адмірала резолюцію в дусі сталінських часів: *...”Своїм вчинком він заплямував честь і гідність адмірала, що не може бути сумісним не тільки з виконанням посади командира об'єднання, а й взагалі з високим званням офіцера Збройних сил України...”*

Не важко передбачити, яка б доля чекала на адмірала Тенюха після перемоги біло-голубих. А ось з Ігоря Князя після перемоги помаранчевих - як з гуся вода. Він не тільки не відповів за всі свої викрутаси, а й став членом команди Ющенка(!?) Як таке могло трапитися? Вся Україна дивується. Але трапилось. І це при тому, що голова севастопольської організації партії „Наша Україна” П. Базів та виконавчий директор Севастопольської правозахисної групи І. Боєчко інформували Секретаріат Президента і міністра оборони про негідну передвиборчу діяльність Князя. Більше того, оборонне відомство з цього питання відрядило на флот комісію, яка зібрала чимало письмових свідчень офіцерів про протизаконну діяльність командувача ВМС. Документи впору було класти на стіл Генпрокурору. Натомість на стіл А. Гриценку поклали довідку: „Факти не підтвердились”. Старший офіцер МО, який очолював комісію і поставив під цим фіктивним папірцем свій підпис, завчасно подав у відставку.

Ось так все було зроблено: шито-крито й спитати ні з кого. Князя, з іменем якого на флоті пов'язують чимало афер та крадіжок, перепризначають на посаду командувача. Хто з широкоплечих помаранчевих посадовців стояв за цим рішенням – невідомо. Але не важко здогадатися чому? Нечистий сумлінням Князь не буде чинити опору, коли декому з ющенківських скоробагатьків заманеться дограбувати і так пограбований попередніми правителями український військово-морський флот. З Тенюхом про це домовитись було б неможливо. Розуміючи це, йому й не залишили іншої перспективи, як подати у відставку.

Друга причина відставки Тенюха – його небажання брати участь у цілеспрямованому руйнуванні та нищенні ВМС України, маючи на увазі заплановане на 2006 рік розформування ескадри та надання Військовою радою ВМС згоди на утилізацію кількох кораблів, прийнятих в результаті розподілу ЧФ, а також тих, що в 95-98-відсотковій готовності знаходяться на суднобудівних заводах України.

Беззумно, без урахування сучасних загроз з морських направлень та близькості міжнародних терористичних центрів до південних кордонів України проводиться реформа ще цілком не сформованого флоту, прикладом чого є скорочення ескадри різнорідних сил ВМС та підводних сил флоту.

Флотські офіцери, які ще не позбулися відчуття відповідальності за оборону країни, стверджують, що за останні кілька років ВМС України втратили свою бойову готовність. Сьогодні жоден із бойових кораблів флоту через зношеність механізмів не в змозі не лише захищати морські інтереси держави, а просто вийти в море. Це в той час, коли держава має постійні проблеми з островами в Чорному морі і Керчинською протокою. Вперше за роки незалежності на ганьбу всієї держави стала під питання спроможність ВМС України виставити свої кораблі навіть на морський парад на честь Дня ВМС України у севастопольській бухті.

Фрегати, отримані ВМС України в результаті розподілу ЧФ, які могли б ще довго служити обороні держави, продано комерційним структурам на брухт, а найкращий із них - „Дніпропетровськ” - в лютому місяці ц.р. ганебно затоплено посеред Чорного моря. Офіцери ескадри розказують, що комерційним структурам втопити фрегат виявилося навіть вигідною справою: фрегат куплено в Міноборони за 500 тис. грн., а його страховка становила 1,5 млн. грн. Тож, коли почалося його буксирування, морські офіцери не сумнівалися в подальшій долі судна. Зараз у Севастополі із трьох фрегатів біля пристані залишився лише один – „Севастополь”, який ще можна було б ввести в бойову лінію флоту, і контр-адмірал Ігор Тенюх намагався це зробити, навіть добув для нього нові головні двигуни. Але комусь дуже не хотілося, щоби такий фрегат і під такою назвою був у складі національного флоту, і його вже також продали комерсантам на брухт.

Після того як „Дніпропетровськ” закінчив свою безславну морську службу Україні на дні Чорного моря, в березні відбулася нарада керівництва штабу ВМС з представниками „Укрспецекспорту”, ВАТ „Море” та миколаївського дослідно-проектного центру кораблебудування. Якщо б нинішнє командування ВМС мало офіцерську честь і відповідальність перед народом, то вони б після цієї наради мали б написати рапорти про відставку.

2

ВАЖЛИВО

«Нафтогаз» пропонує Ірану будувати газопровід

Голова правління НАК «Нафтогаз України» Олексій Івченко провів переговори в міністерстві нафти Ісламської Республіки Іран. Він запропонував спільно будувати експортний газопровід із Ірану в Європу через територію України. За результатами зустрічі був підписаний меморандум про взаєморозуміння в питаннях співробітництва між енергетичними відомствами двох держав. Документ передбачає проведення до кінця вересня цього року зустрічі в рамках підготовки до реалізації одного з варіантів проекту транспортування іранського газу, створення експертних груп, обмін відповідною інформацією по проекту та визначення повноважених компаній, що братимуть участь в його реалізації. Крім того, визначено об'єм газу для постачання в Україну та інші країни Європи.

Ющенко унеможливив сумісництво

Президент України підписав закон, згідно з яким депутат не зможе почати виконувати обов'язки на посаді у виконавчій владі допоки не подасть у парламент заяву про складення депутатських повноважень.

Де бути Українському інституту національної пам'яті?

Жовтневий палац - у минулому маєток Бєгічева, Інститут шляхетних панянок, розстрільна тюрма НКВС, культурний центр - укотре може змінити своє життя. На пропозицію українських істориків, його можуть перетворити на Український інститут-музей національної пам'яті - подібний до Польського або Чеського.

Крим закінчує збирання ранніх зернових

У Криму намолочено 1,122 млн. т зерна. В середньому врожайність становить 21,5 ц з гектара.

Уродженець України став прем'єр-міністром Болгарії

Новим прем'єр-міністром Болгарії став уродженець України Сергій Станішев, який користується великою популярністю у населення.

Микола Катеринчук подав заяву про відставку

Катеринчук пояснив, що не може суміщати посаду народного депутата і першого заступника голови ДПА. Відчуваючи себе більше політиком, ніж чиновником, він вирішив залишитися в парламенті.

ЦВК не за призначенням витратила 13,5 млн. грн

Такого висновку дійшла Рахункова палата після перевірки використання держбюджету в минулому та на початку цього років.

Реформу державтоінспекції завершать до вересня

Про це заявив міністр внутрішніх справ Луценко. Він також проситиме парламентаріїв дозволити вилучати права в чотирьох випадках: водіння у нетверезому стані, виїзд на зустрічну смугу, створення ДТП та зникнення з місця пригоди і створення ДТП на залізничному переїзді.

"Укрзалізниця" працює з прибутком

Держадміністрація залізничного транспорту України "Укрзалізниця" січень-червень 2005 року завершила з чистим прибутком 648 млн. грн.

ЄС збільшив квоту на імпорт прокату з України

Європейський Союз збільшив квоту на імпорт стального прокату з України до 980 тис. т в 2005 р. і 1004,5 тис. т в 2006 р.

США допоможе Україні на 139 млрд. доларів

Цього року США нададуть Україні допомогу в розмірі 139 мільйонів доларів. Більша частина цієї допомоги буде спрямована в східні і південні райони країни, де зберігається значна "підозрілість" до політики Києва.

Ватикан визнав "Щедрик"

Київський дитячий хор переміг у двох номінаціях на фестивалі " Духовна музика у Ватикані". Більше того, "Щедрик" визнали найкращим учасником за останні шість років, а художній керівник хору Мар'яна Сабліна стала найкращим диригентом.

Безробіття стане ще прибутковішим

З 1 вересня 2005 р. мінімальний розмір допомоги з безробіття для застрахованих осіб збільшується до 150 гривень.

Звільнилося майже усе керівництво міліції Львівщини

26 керівників міліцейських структур різного рівня уже написали рапорти на звільнення – заявив новий начальник управління внутрішніх справ Львівської області Віталій Максимов.

Шахтарям нарешті виплатять заборгованість

Кабінет Міністрів обіцяє розрахуватися з заборгованостями із заробітної плати, що існують у вугільній галузі, на початку серпня. Необхідні для цього близько 320 млн. гривень будуть отримані в результаті підписаних Президентом змін до бюджету.

Конкурс на найбільш упорядкований населений пункт

Кабмін підтримав ініціативу Держкомітету з житлово-комунального господарства визначати на конкурсі населений пункт найкращого благоустрою.

Як тільки не обдирають українців

Україна хоче виплачувати пенсії громадянам Ізраїлю, які мають трудовий стаж в Україні.

Китай купить української продукції на 1 млрд. дол.

Україна і Китай мають намір підписати договір про купівлю продукції українських виробників на понад 1 млрд. дол. до кінця 2005 року.

Білорусь відмовиться від українських портів

Білорусь вивчає можливість переорієнтації потоку своїх вантажів з портів України і країн Балтії в порти Калінінграда Росії. Про це заявив Лукашенко.

На кожного українця інвестовано 12 доларів

Приплив прямих іноземних інвестицій в Україну в першому півріччі 2005 року, за оперативними даними уряду, становить 580 млн. дол. США у порівнянні з 574 млн. дол. за аналогічний період минулого року.

АТ НПК «Галичина» зупиняє виробництво

Дрогобицький НПЗ планує з початку серпня зупинити виробництво в зв'язку з дефіцитом обігових коштів, який утворився через неповернення ПДВ Державною податковою адміністрацією. За даними ДПАУ, борг держави перед «Галичиною» – 77 млн. грн.

За матеріалами інформагентств та наших кореспондентів

„Я НЕ ХОЧУ БУТИ ГЕРОЄМ УКРАЇНИ – НЕ ЦІНУЄ ГЕРОЇВ МОЯ КРАЇНА!.."

За цими пісенними рядками, що так часто лунали над повсталим Майданом, гірка правда й післяпомаранчевих буднів: героїзм українців залишився не те що не поцінованим, а зневаженим.

У першу чергу це стосується національно свідомих офіцерів та генералів і адміралів Збройних сил України, котрі в критичний момент української історії підтримали народний спротив, сприяли безкровній перемозі помаранчевого повстання. Сьогодні деякі з них – начальник військової контррозвідки СБУ генерал В. Романченко, начальник військової розвідки МОУ генерал О. Галака, командувач військами МНСУ генерал Г. Марченко – вже усунуті зі своїх посад; на знак протесту проти руйнації ВМС подав у відставку контр-адмірал Ігор Тенюх. Серед героїв Помаранчевої революції, хто й до сьогодні піддається переслідуванням, принизливим перевіркам і ревізіям, – командир військової частини Д-0090 МНС України полковник Богдан Мозоль. Під час президентської виборчої кампанії командування цієї частини, не зважаючи на шантаж і залякування, до яких вдавалися міністерські посадовці, примушуючи голосувати за В. Януковича, – трималося мужньо. А коли в Україні почалася Помаранчева революція, то весь особовий склад частини на своїх зборах прийняв резолюцію на підтримку Віктора Ющенка і оприлюднив її в ЗМІ. Ось текст телеграми, направлений на Майдан Віктору Ющенку:

„м. Київ, Майдан Незалежності, Президенту України Ющенку Віктору Андрійовичу.

Шановний Вікторе Андрійовичу!

Колектив військової частини Д-0090 МНС України (м. Дрогобич Львівської області) вітає Вас із всенародним обранням Президентом України.

Ми обурені фальсифікацією виборів і цинізмом влади. Особовий склад частини не у повному складі зміг проголосувати на цих виборах, оскільки був організований псевдовиїзд на „надзвичайні ситуації". Від командира частини до рядового ми признаємо Вас Президентом і Головнокомандувачем Збройних Сил України.

З 20.00 сьогоднішнього дня 23.11.04 року переходимо під Вашу юрисдикцію і підпорядкування.

З повагою, від імені колективу військової частини Д-0090 Командир військової частини полковник Б. Мозоль"

У Міністерстві надзвичайних ситуацій счинився переполох: в частину направляють інспекторів, від Богдана Мозоля вимагають здати всю зброю. Він відмовляється. Натомість відряджає в Київ на допомогу Майдану своїх найдосвідченіших офіцерів і прапорщиків. На нього заводять кримінальну справу. Ні, ні! – не за політичними мотивами, а за нібито безгосподарність та нанесення шкоди державі... в кількасот гривень. На більше не змогли ні накопати, ні папери підтасувати...

Помаранчева революція перемагає. Президентом стає Віктор Ющенко. А полковника Богдана Мозоля, до речі, депутата Дрогобицької міської Ради, тягають по прокуратурах та судах. Тягають упродовж місяців, і тягають ті, які вимагали від нього та його підлеглих голосувати за Януковича. Всі вони залишилися при своїх посадах...

У березні полковника Богдана Мозоля наказом заступника міністра навіть було усунуто від командування полком.

Один Бог знає, які нерви потрібно мати людині, щоби витримати таку наругу, не зламатися, а боротися далі – і за людей, і за своє добре ім'я. Навіть в Афганістані, куди зла доля занесла Богдана Дмитровича, і де він отримав два поранення, і то було легше...

На щастя, спротив чиновникам-бюрократам допомагає Богдану Дмитровичу чинити дрогобицький Майдан. Під брамою військової частини дрогобичани влаштували мітинг на підтримку полковника. Звернення до Президента України з проханням розібратися в ситуації направили депутати Львівської облради, єпископ Юліян Вороновський, партійні та громадські організації Галичини. Результат – міністр відмінив наказ свого заступника і поновив на посаді Б. Мозоля.

А перевірки та інспекції частини тривають. Уже кілька місяців поспіль! Видно, вчорашні ще не напрацювали стільки, щоб із героя зробити кримінальника. Судячи з усього, їм ідеться саме про це, а не про справедливість. Логіка у владоможців залізна: хто повстав один раз – може повстати й удруге. А цього вони не можуть допустити. І чи не через це так зневажають нині героїв?..

Микола ПЕТРІВ
На світлині: Богдан Мозоль

УКРАЇНА НЕ ПРИЙМАЄ ВІДСТАВКИ БУНТІВНОГО АДМІРАЛА

Але ж ні! Погодилися на утилізацію на 98 відсотків готового протичовнового корвета на підводних крилах „Сокіл" та на 96 відсотків готового ракетного крейсера „Україна", а також зобов'язалися з 2006 року вивести корабель управління „Донбас" зі складу сил швидкого реагування. Корвет не підходить командуванню ВМС через його „складне докування", бачте, його підводні крила не вкладаються в розрахунки сухопутних штабістів, якими наводнено штаб ВМС. Ще, на їхню думку, він є вузькопрофільним, тобто суто протичовновим. Ось якби він ще рибу з крабами до адміральського столу ловив, то, можливо, командувач ВМС Ігор Князь віку йому би продовжив.

Що стосується ракетного крейсера „Україна", то нинішнє командування ВМС боїться його, як вогню, і вигадують різноманітні причини, щоби він ніколи не увійшов до складу ВМС.

Відношення, що склалися як до, так і після Помаранчевої революції між командуванням ВМС і командиром ескадри Ігорем Тенюхом, є наочним підтвердженням того, що військової еліти на сьогоднішньому флоті не потребують. Як і загалом флоту, спроможного надійно захищати нашу державу з найнеспокійніших морських напрявлень. Нинішнє командування ВМС України, судячи з його дій, вплинути на ситуацію не здатне, а більшість офіцерів флоту до того ж стверджує, що сьогодні гальмує розвиток флоту... командування і штаб ВМС!

Певним фіналом розвалу вітчизняного флоту слід вважати недавнє трагічне завершення місячного походу корабля „Славутич" в Середземне море під прапором самого Головнокомандувача ВМС віце-адмірала Ігоря Князя (до речі, це був його перший і поки що єдиний, і дай, Бог, останній похід), коли перед заходом до Севастополя загинув офіцер. Хоч його загибель визнали за нещасний випадок, але випадковим ніщо не буває.

Офіцери ВМС України запевняють, що, на догоду певним силам, ВМС України цілеспрямовано знищуються, услід за Чорноморським морським пароплавством.

Власне, хтось мусив голосно сказати народу і керівництву держави про реальний стан вітчизняного флоту. Не маючи реальних важелів впливу на ситуацію, цією людиною, як і під час Помаранчевої революції, знову став контр-адмірал Ігор Тенюх.

Нинішній невтішний стан флоту підриває обороноздатність і авторитет української влади в Криму, сприяє зростанню впливу там антидержавних сил. Тож, напевне, назріла пора особисто втрутитися в ситуацію самому Верховному Головнокомандувачу, ужити рішучих заходів проти руйнування оборонного потенціалу країни.

Тож, зверне флот вітрила чи підніме їх назустріч свіжому вітру, остаточно покаже найближчий час.

Сергій ПЕРЕПУТА,
Микола ПЕТРІВ,
м. Київ

P.S. Як стало відомо, міністр оборони відставки контр-адмірала Ігоря Тенюха не прийняв, найближчим часом має відбутися зустріч контр-адмірала з Президентом.

нація і держава
02.08 – 15.08. 2005 р.

Я – ГРОМАДЯНИН КУЧМОСТАНУ?

Ще донедавна, мандруючи Україною, я попередньо озброювався неабиякою витримкою і толерантністю, щоб з честю вистояти і по змозі не реагувати на зневажливе ставлення до мене і моїх однодумців як до українців. Поблажливо мені дозволяли подивитись один-два фільми, „люб'язно" продубльовані українською, і то лише по телебаченню, насолодитись обов'язково україномовною рекламою, проїхатись в нібито українському потязі, де жоден провідник не говорить українською, прослухати новини, частково українською, на FM-радіостанціях, почитати українські казки і, звичайно ж, дозволялось співати українських пісень – вдома, на весіллі, в колі друзів – упівголоса, упівподиха.

Я завжди був у всеозброєнні до тих нахаб, перевертнів, неосвічених людців, манкуртів, що інколи заважали рухатись молодому здоровому організмові до своєї мети. Був я завжди на голову вищим за них, вірив, що моя мета буде досягнута, і я буду щасливим зі здобутків моєї української України. Бували моменти, коли бракло сили, бо її заступала безвихідь, бракло бажання починати говорити, бо у відповідь лунала, як це часто буває, нахабна, вульгарна відповідь, не зовсім досконалою російською. Переборював свій внутрішній спротив, переборював інколи величезне бажання попросити говорити зі мною українською і, відчуваючи приреченість у тому, що мені заборонено почути українське слово у своїй державі, я опускав руки і в певні моменти відступав від розпочатої справи.

Нова ситуація, нові відчуття прийшли разом із Помаранчевою революцією. Люди відкрито заговорили українською. Очі горіли вогником справедливості, віри, сподівань на краще. Навіть ті, хто ніколи не спілкувався українською, виявляли бажання говорити і говорити українською, знати її, любити її. І ось на вершині цієї ейфорії мене, як то кажуть, опустили (гидезне до жаху слово) на грішну землю, до рівня плінтуса, на межу суржиковості, російського матюка. Сталося це 6 березня 2005 року в супермаркеті „Симпатик", що на вул. Лукашевича, буд. 15-А. На третьому поверсі в стилізованому під українське житло кафе „Єврохата" ніхто не виявив бажання говорити з нами, а нас було троє, українською: „У нас ніхто нє гаваріт на украинском і гаваріть нє будет". Довелось залишити це кафе і шукати більш привітних людей. Та краще б ми цього не робили. Бо те, що відбулося на першому поверсі вже згаданого супермаркету, інакше, як дискримінацією за мовною ознакою, і не назвеш. У відділі швидкого харчування на прохання говорити з нами українською здійнявся справжній рейвах. Летіла піна зі слини і суцільні прокльони на нашу адресу: і те, що ми заважаємо працювати, і те, що вона не знає, як після розмови з нами буде далі обслуговувати нормальних клієнтів. Відразу була викликана охорона, як і має бути, до злочинців. Найперше, нас було відіслано: „На Майдан ідіте і там права качайте", потім: „Вон атсюда в Карпати, панаєзжалі, работать нє дают", згодом ми почули: „Ах, ви ж бандеровци проклятиє".

Це все супроводжувалось підтримкою працівників цього ж відділу – голосно, на увесь супермаркет, горласто, нахабно, по-російськи, щоб усі почули, як над ними познущались „хахли".

Той, хто відчуває себе українцем, зрозуміє наше приниження. Дехто співчував нам, тихо підходили до нашого столика і висловлювали підтримку. Та подати сильний, зичний голос під час того приниження, ніхто не наважився. Бояться наші люди, бояться виказати себе українцем, бояться бути господарями, а можливо, просто не хочуть вислуховувати тих слів, які довелось почути нам.

По гарячих слідах хотілося віднайти правду, поділитись наболілим. Зателефонував на 5 канал. Журналіст порадив не сприймати все так близько до серця, жодного впливу на невихованих працівників супермаркету все одно немає, а ще сказав мені, що Конституція всебічно захищає саме їх: хамовитих, неосвічених російськомовних. А на завершення пожартував, що це не тема для журналістського розслідування. Не знайшлося людини, яку зацікавила б дана ситуація і в „Просвіті".

І вже зовсім без надії і сподівань на українськість України у київському гідропарку 24 травня 2005 року близько 9-ої години вечора я намагався купити собі молочний коктейль. Продавщиця ставить запитання: „Какой?". Я зауважив, що слід питати не який, а з чим, або ж з яким наповнювачем. І ось тут я побачив обличчя, спотворене ненавистю і відразою, обличчя, на якому відбилась уся суть рускоязичного чєловєка. Продовження було до буденного простим: „Я вас і спрашивать-то нє буду, на каком язикє мнє гаваріть. Сабірутся ідіоти всякіє і мазгі мнє парят. Да пашлі ви всє, казли ванючіє". „Все казли" – стосувалось ще двох юнаків, які, почувши, що мене відмовляються обслуговувати українською мовою, намагались довести продавщицькій сірості, що коли ми зараз не почнемо говорити українською, то через двадцять років ми будемо в ще гіршій ямі, ніж нині. Марні були їхні старання. Однакові за віком люди – молода продавщиця і двоє юнаків, а яка прірва в розумінні і ставленні до мовного питання. Освіченість і неуцтво. Хамовитість і вихованість. Зрештою, українськість і рускоязичіє. Мораль – чим більше освічених людей, тим українськіша Україна.

У наведені тут ситуації може потрапити кожен, і то повсюди, в нашій державі, що зветься Україна. Всі оті державні і недержавні курси, семінари, школи, книжкові клуби, салони і студії, магазини і кафе, секції і секти, діджеї, туристичні агенції, преса і телебачення, всі вони працюють на іншу, не українську Україну, на ту державу, яка може згодом виникнути на цій географічній території і буде називатись УкраИна або ж якось по-іншому. Та потім то вже буде і не важливо.

Найгірша ситуація в Криму – тут відверта ворожість і зневага, а також на сході та півдні, де різні катерини I, II, III та інші персонажі російської історії та літератури пам'ятникують на українських майданах та вулицях, де слова про сепаратизм самі народжуються і самі зникають, ніби і не вимовлялися різними близнюками, єфремовими, кушнарьовими. Всі вони й понині у великій політиці. А мали б, після таких виступів, бути в інших місцях.

Відчуття того, що я мешкаю не в Україні, а все в тому ж таки Кучмостані, надто виразні. І тут надія лише на нову українську владу. Бо впевненість в тому, що будуть позитивні зміни, є. Всі сили в гуманітарній політиці слід спрямувати на українізацію. На тотальну українізацію, без оглядки, без переляку, без блазнювання. Робити все слід чітко, швидко і злагоджено, так, як вміє наш уряд, наш народний український Президент. Українізація має бути суцільною і загальною, скрізь, в усіх сферах життя Української держави. Тьоті Моті з Харкова завжди будуть проти українізації, вони завжди будуть верещати, що лучше бить ізнасілованой, чєм украінізірованой. На різних тьоть Моть зважати не слід, бо до скону будемо жити в Кучмостані, а не в Україні.

Ярослав ФЕДЮК,
м. Київ

ГЕНЕРАЛАМ ОУН–УПА – ОФІЦІЙНЕ ВИЗНАННЯ

ЮЩЕНКО – ВІТЧИМ?

Вже багато сказано і написано про визнання вояків УПА воюючою стороною. Справді, проблема є, вона давно перезріла, а зволікання з її вирішенням робить Україну посміховиськом в очах всього світу.

Несправедливо, боляче й соромно, що держава, як зла мачуха, відвертається або намагається не помічати тих, хто за неї віддавав життя і терпів тяжкі муки в сталінських концтаборах. В той же час обдаровує шаною і всілякими милостями зайд, які надівали на неї кайдани і пильнували, щоб вони, бува, не ослабли на її скривавлених ногах. По правді, ми хоч і обурювались, але не дуже дивувались цьому, коли при владі були кучмісти. Це були чужі Україні люди, від яких годі було сподіватися якогось людяного вчинку. От стане Президентом Ющенко, думали ми, тоді правда візьме гору, і справжнім героям України буде віддана належна їм шана і визнання. Адже Віктор Андрійович прямо казав, що, як переможе на виборах, то відновить справедливість. Але час спливає, і такий рішучий на початку голос Президента почав слабнути, а то й взагалі гаснути в брязкоті медалей ветеранів-сталіністів.

Замість того, щоб офіційно визнати, що борці за волю України справді такими є, відкинути весь бруд брехні і вигадок і надати цим людям законне, здобуте кров'ю місце в українському суспільстві, найвище керівництво держави намагається примирити катів з їхніми жертвами або, на крайній випадок, вирішувати питання про визнання вояків УПА воюючою стороною в індивідуальному порядку. Але чомусь провідники держави не ставлять вимогу про „індивідуальний порядок" стосовно карателів, які нищили український визвольний рух, наглядачів концтаборів, кагебістів, тих, хто чинив репресії. Вони, перемішані в одному казані з тими, хто справді воював з фашистами, користуються максимально можливими пільгами, ходять по школах і оповідають про свої „подвиги".

Та якби тільки це! Наскоки ветеранів комуно-імперської закваски з кожним днем набувають все злісніших і брутальніших характеру. Зараз кожна більш-менш значна подія державного масштабу використовується ними для провокативних виступів. Не проминули вони і 22 червня – день нападу Німеччини на Радянський Союз. Для нормальних людей це був день жалоби за загиблими у війні. А для сталіністів він став ще одним приводом, щоб вилити потік чорної ненависті на тих, хто здобував волю України. В Хмельницькому цього дня зібралося кілька десятків так званих „совєтських офіцерів" та престарілих маргіналів під червоними прапорами і гаслами типу: „Ні – визнанню вояків УПА". Тут не йшлося про злочини фашизму чи жертви війни – весь старечий запал пішов на прокльони бандерівцям, ностальгію за комуністичними часами і сподівання на швидке відновлення СРСР.

І цим людям всіляко догоджає Ющенко і все керівництво країни? Адже то Кінах, то Порошенко, то Юля Тимошенко висловлюються в тому сенсі, що визнання вояків УПА не на часі, що це питання вимагає додаткового вивчення. Можновладці, очевидно, ведуть до того, що „на часі" настане із смертю останнього вояка.

Щоб розблокувати ситуацію, Президент цілком слушно заявив, що питання слід спочатку вирішувати на місцях — в областях і районах. Ця думка знайшла відгук і в нас, на Хмельниччині. Депутати Хмельницької міськради вже двічі обговорювали це питання на сесії. Але перший раз для прийняття рішення не вистачило шести голосів, а другий — одного. Дивує те, що зараз серед депутатів після переформування фракцій абсолютна більшість — члени проурядової коаліції. Це означає, що перефарбування депутатів — чисто формальний акт, який не вплинув на переконання. Чи не предмет для роздумів В.Ющенкові?

Обласна рада до цього питання ще не бралася, хоч глава облдержадміністрації І.Гладуняк публічно висловився за надання воякам УПА статусу учасників бойових дій.

Ігрища навколо пекучого питання набридли не тільки громадянам, а й багатьом ветеранам. В Старосинявському районі учасники бойових дій, як з боку Червоної Армії, так і з боку УПА, цими днями зібралися разом і заявили, що більше не хочуть протистояння і подають руку один одному.

Процес цей триватиме. Треба тільки, щоб національно-патріотичні сили активізували його. Тоді „не на часі" опиняться ті, хто сумнівається і гальмує справу.

Петро БЛАЖКО, член КУН,
м. Хмельницький

Ще не настав час до кінця осмислити те, що відбувається в нашому аграрному секторі, чи простіше – на селі. Розуміння того, що саме було зроблене чи не зроблене протягом 2000-2001 років, прийде згодом. І з'ясуються імена режисерів та акторів цієї вистави, в якій наше селянство мало зіграти роль масовки.

Нещодавно мені потрапив до рук бюлетень “Сільське господарство реформується”, що його видає американська консалтингова корпорація РОНКО за фінансового сприяння Агентства США з міжнародного розвитку (ЮСАЇД). Це агентство здійснювало в Україні так званий Проект паювання сільськогосподарських земель. Навіщо це паювання американцям? Спробуємо пошукати відповідь на це питання. І ще на одне. Згадаймо, скільки галасу здіймалося органами влади і контрольованими ними ЗМІ щодо чергового рекордного за роки незалежності валового збору зернових культур. Для кого збиралися ті врожаї – це питання сором'язливо оминалося.

Юридичний радник вищезгаданого Проекту Говард де Найк пише: “В той час, коли спільна власність є новим поняттям для багатьох людей в Україні через історичну схильність до колективних майнових відносин, поза межами колишнього СРСР ця форма власності є однією з найстаріших і найбільш традиційних”. Ця теза не витримує жодної критики. Тут, мабуть, переплутано Україну з Росією, бо саме в нас цей досвід був. Це й козацькі зимівники, хутори, бурдюги. Там міг бути не один, а кілька власників, і не завжди вони були членами однієї сім'ї. Були й такі форми взаємовідносин у господарюванні на землі, як підпомічники, підсусідки, коли збіднілі власники, що не могли самотужки обробити свою землю, фактично здавали її в оренду підприємливому сусіду. Тим, хто зацікавився цим питанням, раджу звернутися до праці Дмитра Багалія „Історія Слобідської України”, розділ „Соціальний устрій і соціальні стани”.

Вже за Російської імперії в українському селі існувала така форма власності, як громадські землі (зокрема пасовища та інші, висловлюючись сучасною термінологією, землі запасу і резервного фонду). Періодичний їх розподіл здійснювався на основі звичаєвого права. Общинне землеволодіння, як у тогочасних великоросійських губерніях, – то зовсім інше явище.

Ймовірно, хтось може звинувачувати мене в тому, що я нібито ллю воду на млин прокомуністичних сил, але таких закидів я органічно не сприймаю. Бо кращої агітації проти паювання сільськогосподарських земель, аніж той факт, що в більшості господарств рядові працівники й пенсіонери так і не стали реальними власниками землі й майна, годі й вигадати. Це саме оті, за висловом харківського поета Олекси Марченка, “реформи”, що “ у пельку вже лізуть”. Просто не хочеться, щоб на селі одна нечисть змінювала іншу. А знову кинувши погляд в історію, побачимо, що номінальне чи фактичне кріпацтво в Україні з'являлося тоді, коли земля переходила в руки іноземців. Це не означає, що не було й „рідненьких” бажаючих користуватись плодами праці ближнього. Але з такими можна розбиратися й самим. Аби була своя держава. Ми її нині ще не маємо. Що ж до спільної власності на майно, то фактично вона є. Психічно нормальним людям не спаде на думку ділити, наприклад, трактор чи комбайн на майнові паї. Чи шлакоблоки з корпусів тваринницьких ферм. Такі об'єкти мали б бути виділені групі осіб (скажімо, родичів, що бажають господарювати самостійно). Це в ідеалі. А на практиці відбувалися нечувані речі.

Та повернемося до того ж таки Проекту паювання. Тим господарствам, які беруть участь у цьому Проекті, американці надають фінансову, організаційну, технічну підтримку в проведенні земельної реформи та реструктуризації (не уточнено, щоправда, чого саме? Боргів перед бюджетом? А ті, хто, вилазячи зі шкури, все ж платив ще не єдиний чи фіксований, а всі види податків, – зостануться в дурнях?). Основною метою Проекту визначено „створення ефективного власника–господаря та структур, які в нових економічних умовах набудуть конкурентоздатності на внутрішньому та зовнішньому ринках”.

Аж дивно. Кому ж потрібен зайвий конкурент? Адже світовий ринок сільгосппродукції давно розподілено; вийти на нього не з сировиною, а з готовими виробами – нелегко. Всім відомі скандали в країнах – нових членах ЄС, коли вимагається відкрити внутрішній ринок для ввезення продукції з країн-”партнерів”, а свої фермери не мають куди збути вирощене. А українська продукція, яка (поки що) не є генно модифікованою, де в продуктах тваринницької галузі немає (поки що) ніякої зарази, справді здатна декого відтіснити... Чи не тому й триває скорочення поголів'я худоби, чи не тому знищуються переробні підприємства (як, наприклад, ковбасний цех чи молокозавод в Сахновщині), що в чиїхось стратегічних планах (які, звісно, не оприлюднюються) – тримати всю аграрну галузь, зокрема ціни, рух продукції, – під своїм контролем. І коли хочеш щось здати на переробку – вези за кількасот кілометрів свою продукцію туди, куди скажуть. Або за безцінь віддай посередникам, які не забаряться. Оце вам і вся конкурентоздатність, коли “господар'” працює на справжнього господаря (який воліє залишатися в тіні).

Під ефективним власником, ймовірно, мається на увазі інвестор, який бере в довготермінову оренду земельні паї, запроваджуючи на цих землях новітні (хай буде так) технології, їм потрібна земля, а не люди, що живуть і працюють (принаймні жили і працювали) на цій землі. Це одна (лише одна!) з причин того, що об'єкти соціальної сфери колишніх КСП передаються у власність територіальним громадам. Людям ці об'єкти вкрай необхідні, але деякі з цих інвесторів не вважають за потрібне турбуватися про зручності селян. Чи далекоглядна ця політика? Хто як бачить майбутні села... Якщо хтось „планує” залишити там лише кілька відсотків населення, яке й буде вести великотоварне виробництво й забезпечувати всю країну (чи й працювати на експорт), то простежується шлях здійснення цих планів. Але чи наш це шлях? Припустімо, старше покоління вимре. А молодше – частково зіп'ється, знівечить себе наркотиками (на селі це вже звичайна річ), частково поїде кудись безвісти? Куди? Та є ж і інші “ефективні власники”, які накали важку лапу на майновий фонд колишніх КСП, який з різних причин не вдалося вчасно розпаювати. Як наслідок – техніку частково продано, частково спроваджено на брухт, як і металеве обладнання, худобу вирізано чи вивезено, корпуси тваринницьких ферм розібрано на будматеріали (іноді тими ж таки шлакоблоками з ферм погашається заборгованість з зарплати). І село набуває жахливого вигляду. “Як після війни”, – чути голоси. Але ж це і є війна. Війна за вашу землю. Мета ж цих підготовчих дій – щоб вам нічим було обробляти свою землю, щоб на селі були нестерпні умови життя для переважної більшості жителів.

Чи була змога протидіяти цьому процесу? Була, та й нині є. Хоча, на жаль, багато часу втрачено. І масовий процес виготовлення державних актів на право власності на землю фактично почався 2001 року, а до того люди приглядались, вичікували...

”Процес пішов” лише тоді, коли при укладенні договорів оренди орендар брав на себе зобов'язання виготовити для орендодавця державний акт. А Спілка власників землі значно втратила свій рейтинг у країні.

Та повернімося трохи назад, до утворення нових, реформованих агроформувань. У бюлетені є “цікава” теза: „Як правило, засновниками таких підприємств виступають лідери КСП, переважно керівники і спеціалісти, які здатні організувати ефективне сільськогосподарське виробництво на приватній основі”. Ось воно! Дуже традиційна орієнтація з боку американців! В той час, коли національно-демократичні сили відчайдушно намагались позбавити “червоних поміщиків” економічної влади над людьми, не допустити, щоб учорашні комуністи стали приватними власниками, заокеанські радники зробили ставку саме на тих, хто призвів КСП і його працівників до злиднів. Бо якби виробництво було й справді ефективним, не було б потреби в реформуванні. А тут рекомендувалося зберегти цілісність земельних масивів майнового комплексу. Треба ж голів КСП перетворити на нових латифундистів. А як було збережене майно в більшості господарств – знаємо. Чи не для того й затягувався кілька років процес розпаювання, щоб найкраще майно було розпродане і людям на їхні майнові сертифікати зостались напівзруйновані корпуси ферм та зношена техніка? Між президентськими указами про розпаювання відповідно землі і майна був часовий проміжок більш ніж у рік. Все робилося для того, щоб люди не змогли самостійно обробити “свою” землю і давали її в оренду тим, хто платив їм 1% вартості паю. Як милостиню жебракові. Та й владні структури зацікавлені мати справу саме з цими особами. Бо фермера (справжнього) не викличеш на нараду в райдержадміністрацію і не вкажеш, що йому робити і куди віддати продукцію.

19 жовтня 1999 р. було видано Постанову Кабінету Міністрів України “Про активізацію діяльності біржового ринку продукції АПК та необхідних для його потреб матеріально-технічних ресурсів”. Суть документа в тому, що зокрема сільськогосподарська продукція, яка постачалася виробникам на погашення своїх боргів перед Пенсійним фондом, повинна була реалізовуватись через товарні біржі. І ніяким іншим чином. Постанова приймалася урядом В. Пустовойтенка, а виконувати її довелося уряду В. Ющенка. Як відомо, саме цьому уряду вдалося погасити пенсійні борги. Не в останню чергу тому, що продукцію вдалося продати за справжніми, а не штучно заниженими цінами.

А що із зарплатою, яку окремі тодішні КСП не здатні були виплатити своїм працівникам за кілька років? Нині ці борги також погашаються. Яким же чином? Переважно за рахунок натуроплати. А керівник уже ПСП чи ТОВ, як правило, нікому не підзвітний, встановлює ціну, скажімо, на зерно – на свій розсуд. І ціна ця вища за реальну. Дає “генеральний директор” своєму працівникові в рахунок зарплати тонну зерна, скажімо, оцінюючи її в 600 грн. Але ж людям потрібна готівка. Це ж люди, а не худоба. Та продати це зерно за ті ж 600 грн. людина не може, бо ринкова ціна в цей час нижча від „внутрішньогосподарської” (саме такий евфемізм було придумано для цього здирництва). І збуває людина своє зерно за безцінь посереднику чи сидить з мішком на імпровізованому базарчику за будь-якої погоди. (Якщо продавати на відра, можна вторгувати більше). Втручатися в процес „внутрішньогосподарського” ціноутворення не дозволяє горезвісний закон „Про господарські товариства”. Все робилося для того, щоб залишити людей беззахисними перед новими власниками. Все за сценарієм.

Вивчаючи документи з питань кредитування малих і середніх сільськогосподарських підприємств, я наштовхнувся на такий факт: Європейський банк реконструкції та розвитку має кредитну лінію для таких підприємств. Надають кредити через відомі розрекламовані українські банки. І от що дуже цікаво: з 2000 р. кредити через банк “Україна” не надавалися. Але ж цей банк збанкрутів лише навесні 2001 року! Отже, хтось знав про грядуще банкрутство? Чи реально планував його? Колись дізнаємося.

Кредити від ЄБРР мають товарний характер. І вантажі, що йшли в Україну за цією лінією, звільнялись від оплати мита (оце така підтримка вітчизняного виробника). Тобто – даємо тобі гроші, щоб ти купив наші товари. І, звісно, ціну диктує постачальник, а не покупець. Який там уже в біса ринок. Скрізь суцільний диктат. Від орендної плати, яка у вигляді продукції сплачується за внутрішньогосподарськими, а не державними цінами, і до обов'язкової умови, яку Світовий банк поставив перед Україною: для отримання кредиту, що піде на виготовлення державних актів на право власності на землю, треба було прийняти новий Земельний кодекс. Комусь потрібна наша земля. І це при тому, що справжньої ціни за гектар нашого чорнозему (десятки тисяч доларів) ніхто давати не збирається.

Як приймався той кодекс – знаємо. Спрогнозувати наслідки, тим паче довгострокові, прийняття цього документа, нині неможливо. Як сказав Богдан Хмельницький, що було — бачили , що буде – побачимо. Та поза сумнівом одне, треба робити все, щоб ще й земля не опинилася в руках таких власників. Як нам треба жити, ще можна дискутувати. А от як не треба жити (з їх нічними клубами та іншими атрибутами „красивого життя'') – ми вже побачили.

Володимир ВАКУЛЕНКО,
голова Сахновщинської
РО КУН, Харківська обл.

НЕ ЛЯКАЙТЕ СВАТА СВАТОМ!

нація і держава
02.08 – 15.08. 2005 р.

Результати останніх президентських виборів мали б застерегти етнічних росіян – громадян України від того, щоб дозволяти нечесним політикам гратися з їхніми національними почуттями.

Всякі „врагіони" будуть і надалі намагатися залучати під прапори своїх партій, крім етнічних росіян, бюрократичну номенклатуру, кримінальний бізнес та пенсіонерів. Якщо представники останніх трьох груп – ситуативні (куплені) союзники, то з росіянами справа складніша: надто прехитра ота полова, на якій їх ловлять.

Досі антиукраїнська пропаганда починалася нерідко з тихої фрази: „Мені не подобається нинішній Президент (прем'єр), тому що..." Коли звертаються до мене, то я продовжую: „тому що він (вона) українець (українка)". Як правило, в агітатора миттю перекошується обличчя і відбирає мову. Він раптом починає розуміти, що закінчився час, коли можна було наліво і направо вести антиукраїнську пропаганду з будь-якого приводу, кидаючи в одну купу всілякі неперевірені факти, які підводили б слухача-„лоха" до висновку, потрібного російському шовіністові.

Українці в СРСР вивчали російську мову, терпіли національну приниженість, працювали на теренах всієї російської імперії і розуміли, що вони – меншість у великій державі. Та от СРСР розвалився. І тоді в усіх „союзних" республіках під егідою росіян були сформовані сумнозвісні „інтерфронти", які луснули, як мильні бульбашки. Нічого не вийде й сьогодні з таких фокусів. І якщо вже комусь так не подобається Україна, то він має повне право виїхати в будь-яку точку земної кулі. Частина моїх знайомих так і зробила. Живуть тепер в Росії, Ізраїлі, інших країнах, і тільки там зрозуміли, що українці – найбільш толерантні.

Мені, як постійній мешканці півдня України, хотілося б зачепити ще одну тему. Комуністи постійно і досить упереджено намагаються залякати нас нашим Заходом. По-перше, смішно лякати велику країну її маленькою частиною з відносно невеликим населенням. По-друге, населення Західної України, анексованої сталінською ордою, було неадаптоване до життя в тюремному СРСР, тож нічого було чекати від нього на лояльність стосовно чергового загарбника під час російсько-німецької війни. По-третє, йдеться про події давно минулих днів. За час, що минув відтоді, Україна встигла породнитися – нащадки комуністів та бандерівців стали сватами.

Наші вороги закидають ОУН--УПА співробітництво з гітлерівською Німеччиною, якого ніколи не було. Доречніше було б говорити про співробітництво з фашистами представників інших народів. Як згадують старожили, в часи окупації в південній частині Миколаївщини поряд з частинами німців стояли частини італійців, угорців, чехів, словаків, румун, чеченців і росіян. На території нинішнього Старого Водопою стояла частина „Русской Освободительной Армии" (власівці). Уночі два чи три росіянина намагалися щось вкрасти у німців, а ті постріляли злодіїв. Наступного дня відбулися урочисті похорони вбитих під червоним прапором і німецькою свастикою. У церемонії взяли участь представники німецького командування.

Отака то вона – правда історії, якщо не минати ані титли.

В. БРОНІШКО,
м. Миколаїв

ІДЕОЛОГІЧНА ДИВЕРСІЯ

ДАЙ, БОЖЕ, МУДРОСТІ

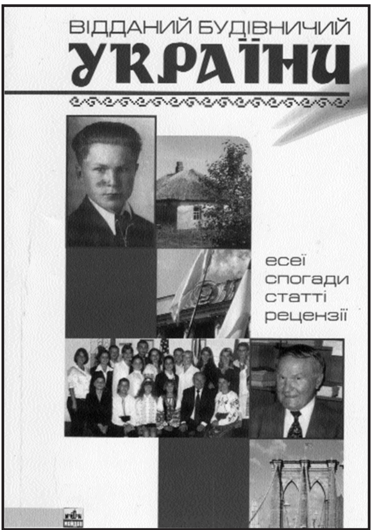
Чи змінилося за останні 14 років наше відношення до своєї національної історії? Пам'ятаю, одного разу, 24 роки тому, мій син запитав: "А хто такий Махно?" За рівнем моєї обізнаності (з радянської школи) я відповів: "Ватажок розбійників-анархістів", – і швидше звернув його увагу на інше, аби не виявити свою некомпетентність з цього питання. Тепер мені відомо багато про Нестора Махна і про мету його боротьби проти більшовиків, і про те, що Ленін був не тільки геніальним теоретиком--утопістом, але й головним винуватцем придушення УНР, масових розстрілів, переслідувачем інтелігенції, духовенства, пограбувань та руйнування церков та історичних пам'яток, а Павлік Морозов зрадив власного діда, Котовський – просто бандит. Повноправні господарі власної, вільної, нової хати мають право знати, за які заслуги перед Україною колишня система намагалася увічнити вищезгадані імена в назвах вулиць і спорудженнях пам'ятниках. Адже незаперечним є те, що негативні приклади не можуть позитивно впливати на якісне виховання і формування свідомості людей. Це добре розуміють у цивілізованому світі, та поки що не в Україні. Не розуміють цього і в 1300-річному Коростені. Про це свідчать назви вулиць та ідеологічно-монументальна макулатура, якої в межах нашого древлянського міста аж 6 придебелих штук: Леніну, Комсомольцям, Островському, Залізничникам, Табукашвілі, Комуністичним воїнам (що розташований поблизу порослих травою пагорбів – братніх могил), і займають вони в нашому місті найкращі, найбагатолюдніші місця, зрозуміло, не випадково. То є справжня ідеологічна диверсія під захистом жовто-блакитного прапора, на утриманні з бюджету самостійної України. Цілеспрямовано-принижуюча, знецінюючa древній вік нашого 1300-річного ювіляра і Українську державу в цілому. В нашій історії достатньо своїх, національних патріотів, котрі чекають на гідну пошану. І дай, Боже, нам, окрім хліба та волі Твоєї, Господи, мудрості й уміння любити Правду, Справедливість, свій Народ.

Геннадій ГЛЕБІН,
м. Коростень

ПОДВИЖНИК ЄВГЕН ФЕДОРЕНКО

„У кожного народу є особистості, щедро обдаровані талантом любові до рідного слова й материзни. Має таких володарів життєдайних духовних начал, подвижників на шляху суспільного поступу і народ український. До них, безперечно, належить Євген Федоренко – відомий у науковому світі літературознавець, визначний освітній і громадський діяч, 75-ліття якого присвячується цей збірник", - так починає доктор філологічних наук Володимир Калашник передмову до збірки есеїв, спогадів, статей, рецензій „Відданий будівничий України", яка вийшла цього року в харківському видавництві „Майдан".

Народився Євген Васильович Федоренко 28 січня 1929 року на Харківщині, в Одрипці – околиці міста Люботина.

Коли в Люботин увійшли німці, всю родину Федоренків було вивезено на примусові роботи до Німеччини. Дякуючи Богові, по війні вони опинилися в американській зоні, бо якби зона була совєтською, то на родину українських депортантів чекали б сумнозвісні ГУЛАГи.

Закінчивши Лювенський католицький університет (1949-1955), Євген отримав диплом магістра з політичних і дипломатичних наук. В студентські роки очолював курінь „Пласту" імені Богдана Хмельницького, був головою Демократичного Об'єднання Українських Студентів, головою Національного Союзу Українських Студентів Бельгії, головою Центрального Комітету Об'єднання Демократичної Української молоді.

Переїхавши до Сполучених Штатів Америки (1955), вступив до Фордгамського університету в Нью-Йорку. З 1963 року почав працювати викладачем слов'янських мов і літератур. На філософському факультеті Українського Вільного Університету (Мюнхен) спеціалізувався в галузі славістики. 1971 року отримав ступінь доктора філософії, захистив дисертацію на тему „Михайло Коцюбинський як новеліст у зрілому періоді своєї творчості".

Знаний Євген Федоренко і як журналіст. Працював кореспондентом українського відділу „Голосу Америки", водночас редагуючи літературні та культурологічні передачі. Був співробітником радіо „Свобода", членом редколегії журналу „Молода Україна".

Євген Федоренко – член об'єднання українських письменників „Слово", автор книг „Іван Франко – митець і мислитель", „Стильові шукання Михайла Коцюбинського", численних статей та наукових розвідок.

Протягом довгих літ, очолюючи Управу Шкільної Ради при Українському Конгресовому Комітеті Америки, будучи вченим-секретарем Української Вільної Академії Наук у США, головним редактором „Рідної школи" (Нью-Йорк), членом управ багатьох українських організацій у США і в Україні, Євген Федоренко проводить інтенсивну діяльність, спрямовану на збереження українства.

Від 1989 року допомагає школам, вчителям, бібліотекам, університетам України. Став ініціатором та співупорядником фундаментального чотиритомного твору „Українське слово. Хрестоматія української літератури і літературної критики XX століття".

Багато зробив Євген Федоренко і для рідної Слобожанщини. Зокрема, сприяв публікації шевченкознавчих досліджень харківських науковців „Слово про Шевченка" (Харків, 1998).

До ювілейної збірки на честь 75-ліття Євгена Федоренка увійшли публіцистичні статті й наукові дослідження, пов'язані з творчістю ювіляра. У книзі виділено кілька тематичних блоків, що репрезентують коло наукових і громадських інтересів професора: „Освіта. Українознавство", „Рідна мова", „За Україну, за її волю: минуле і сучасне", „Мистецтво слова". Крім праць широко знаних авторів, подаються окремі твори і самого ювіляра, які засвідчують творчий переклик на шляху духовного поступу українства.

Василь ЗАЄЦЬ

РЕПЛІКА

БУДЬМО ВИМОГЛИВИМИ ДО ВЛАДИ

У 1996 р. я працював в одному із колгоспів Краснодарського краю. Голова колгоспу якось сказав мені: "Правди нєт в мірє". Це сказав справжній російський феодал. Його слова я згадав, коли наш народний Президент Віктор Ющенко сказав, що 95% українського бізнесу відбулося. Після розвалу есересер комуністи використали свою природну гнучкість та побудували олігархічний тоталітаризм, який для всіх називали капіталізмом. Кравчуківсько-кучмівська еліта замість того, щоб вміло і справедливо диригувати економікою та проводити поступову чесну приватизацію, роздала Україну комуністам та їхнім людям, які й гадки не мали, що таке національна ідея.

Могутній національний потенціал України на початку дев'яностих років стараннями комуністів був загальмований на догоду Москві. У ході штучного розвалу підприємств комуністи збагачувались та поступово відмовлялись від комуністичної ідеї, і вже вважали себе власниками-капіталістами. Крапкою в історії "капіталістичної" України повинна була стати виборча кампанія Президента на користь московського „вундеркінда" Януковича. Українців врятувало почуття власного самозбереження. Люди найняли на посаду Президента Віктора Ющенка.

Ми, які його обирали, повинні пам'ятати, що національна революція можлива тільки нашими спільними зусиллями. Будьмо ж вимогливими до себе і до влади, яку обираємо. Інакше ми так і залишимося феодальним колгоспом, де немає правди...

Олександр ГОРЮШКО,
м. Сєвєродонецьк

ГАНЬБА

І ПУШКІНУ ЗАКЛЕЇЛИ РОТА

Мені 70 років, і все життя я боровся за нашу українську державу, за що зазнав переслідувань. Наприкінці 2003 року влада познущалась з мене за те, що в моїй квартирі збирався гурток „Відродження", який виступав на захист рідної мови, культури, державності.

Як міг, так боровся я за перемогу Помаранчевої революції. І от прийшла нова влада, та надій наших вона не виправдала. По всій Україні залишились на своїх місцях чиновники, які під час виборів підтримували Януковича. Теперішній голова Запорізької ОДА оточив себе прибічниками колишнього владики Березовського і, прикриваючись ющенківськими фразами, ще жорстокіше, ніж за Кучми, знищує все українське. Дійшло до того, що директори заводів – кучмівські „герої України" – зганяють людей на збори, на яких змушують приймати рішення на підтримку наданню російській мові державного статусу. Демагоги розвішують на вулицях барвисті плакати, на яких зображений Пушкін з заклеєним ротом: мовляв, така вже нещасна в Україні російська мова!

А тим часом документація в державних установах переводиться на російську мову. Українець же не може купити в Запоріжжі календар рідною мовою! І не протестують проти таких неподобств ні Рух, ні „Просвіта".

Команда Ющенка нічого не робить, аби захистити від ворога своїх прибічників. Сьогодні та команда навіть на скарги наші не відповідає.

Це ганьба, про яку має знати вся Україна, вся українська діаспора, весь цивілізований світ!

Василь НЕНЧЕНКО,
м. Запоріжжя

СКАЖЕНІ "КАЧКИ",

АБО МИЛЬНІ БУЛЬКИ З МОСКОВСЬКОГО БОЛОТА

Колоніальна імперія під назвою Російська Федерація панічно боїться незалежної України, оскільки через українські нафтогазопроводи транзитом йде російське паливо в Західну Європу, без чого на Росію чекає економічна катастрофа. Поки в Україні був проросійський, кравчуко-кучмівський режим, вона тремтіла менше. Грубо нав'язувала свої ціни за газ, за його транзит, через консорціум намагалась перебрати до своїх рук управління українськими нафтогазопроводами. Боялася тільки неконтрольованих шкідників нафтогазопроводів на своїй території. Тому заставила Україну тримати в своїх газосховищах 7,9 млрд. куб. м російського газу. За збереження платила $1,75, згодом зменшила плату до $1,09, тоді як Польща й Угорщина за це ж платили $17-18. За транзит Росія розплачувалась не валютою, а бартером, так їй дешевше. Як бачимо, російська економіка утискала українську. Недаремно послом Росії в Україні став газовий мультимільйонер.

Нинішній уряд України вийшов з-під тотального контролю Росії, відмовляється від неоколонізаторського остернізму, заявив про свій вестернізм – орієнтацію на ЄС і НАТО, вимагає рівноправного міждержавного партнерства. Росію знову залихоманило.

Недавно націоналізований російський "Газпром" пустив „качку", що в українських сховищах зникло 7,9 млрд. куб. м російського газу. Українська нація образилася, бо ми не крадії. Ніколи і нічого в Москви не крали, навпаки. Виявилося, що газ у сховищах є, не щезав, користуйся ним, "Газпроме". Коли плітку перевірили, то "качка" стала булькою, і з'явилася нова „качка" – з нового року Україна за російський газ платитиме не $50, а $160. І це при тому, що Україна-Росія мають міждержавний економічний договір про незмінність цін на газ і транзит до 2013 року!

Москва, мабуть, розраховувала, що почувши про надто високу ціну, українська нація кинеться на Майдан і змете нинішній уряд, при владі знову стануть російські маріонетки, та "качка" не спрацювала.

Москва лише заробила чергову дозу ненависті до себе, навіть від своєї російськомовної діаспори.

Північний сусід часто погрожує нам будівництвом нафтогазопроводів в обхід України. Спекулюють спорудженням газопроводу по дну Балтики. Коли ще той газопровід буде? За той час може бути побудований газопровід Іран – Туркменія через Турцію і Балкани з відгалуженням на Україну. А Росія втратить український ринок.

Москва повсякчас підвищує мито на ввіз нафти в Україну і навмисне скорочує товарообіг між нашими державами, що пестить російських лідерів, але шкодить економіці обох країн.

Українська нація і її теперішній уряд сприймають московські "качки" по-філософськи – як неміч, а не силу. Україна без газу і нафти не залишиться, поки її територією "йдуть" російські нафтогазодолари. Росія не припинить постачання палива в Західну Європу, бо це загрожує смертю її економіці та й самому існуванню як імперії. Доля Росії більше в руках України, ніж навпаки.

Микола ГАЛИЧАНЕЦЬ,
м. Тернопіль

ВИШКОЛЮТЬ П'ЯТУ КОЛОНУ

На сайті російської фірми "Neo Game" стоїть гра "Ghost Regon". Її продають за 45 гривень. Нещодавно вона була й на українському сайті студії "Едем" www. edem.com.ua, однак чи керівники сайту одумались, чи на них вплинули, але гру прибрали. Росіяни ж гру пропагують. А називається вона "Операція "Галичина". У ній кожному охочому пропонують у ролі російського спецназівця штурмувати бунтівні українські міста. "Легенда" у грі така: "2008 рік. На президентських виборах в Україні перемагає кандидат Сергій Гришков з блоку "Слов'янське братство". У західних областях не визнають результатів виборів і заявляють, що не будуть підкорятися Гришкову, який продався росіянам. Ви - командир російського підрозділу спецназу. Ваше завдання - знайти і знищити бази бунтівників УПА, взяти в полон їхніх лідерів".

Ось і справжнє обличчя "братньої" Росії. Варто задуматись. І не тільки.

Віктор ШВЕЦЬ,
м. Хмельницький

ОПУДАЛО ЕСТРАДНЕ

Чи в Тель-Авіві,
чи Москві десь гоже
Під п'яний регіт
викривлять свій Гімн?..
А в нас опудало в спідниці –
може!
І владі це – бар-бір,
і спонсорам при цім.

Мовляв, цікаво – зволим,
щоб співало.
Аж голе, синє циганча згадав:
Теж танцювало,
й популярність мало.
Та хто його до храму допускав?!.

Так словом рідним
ще не торгували,
Тому паяц, найперший на торгах,
Рідніший рідних там, де кримінали.
Де наші бакаї знаходять дах...

Не вірю я, що той,
хто мову зрадив,
Повчати гідний, як її любить.
Бо, як на мене, суржик –
лiпше зради:
Вже як уміє, з рідним нас ріднить...

Немов бацила,
множиться цей блазень,
Поживу переймаючи в бацил...
А пригадаймо, скільки-то
нас разом,
І попильнуймось яничарських сил...

Василь ВАСИЛАШКО

БРЕХНЯ ВІД „СПІВДРУЖНОСТІ"

Нещодавно на хвилях радіостанції «Співдружність» ведучий передачі і директор(!) Інституту історії країн СНД п. Романенко зухвало брехав, що Українська Повстанська Армія перебувала в підпорядкуванні німецького вермахту, і що дивізія СС «Галичина» була складовою частиною УПА. А ще зауважив, що Віктор Ющенко скоює важкий гріх, збираючись посадити за один стіл ветеранів УПА і ветеранів Червоної армії, що ці дії Ющенка є образою пам'яті його батька, який страждав у катівнях Освєнціму... Постараюся українофобам із «Співдружності» відповісти, називаючи їх для полегшення просто «друзями».

Чомусь «друзі» не нагадують слухачам про пишний спільний парад «переможців» із вермахту і Червоної армії, влаштований у Бресті в 1939 р. і про щиросердні телеграми Сталіна Гітлеру в зв'язку із здобуттям Парижа і днями народження фюрера. А було ж таке.

Не говорять також, що російські «визволителі» з вересня 1939 року і до липня 1941 р. безвинно вислали до Сибіру або розстріляли близько 2 мільйонів моїх співгромадян із Західної України.

Не повідомляють «друзі» слухачам «Співдружності» й про те, що десятки тисяч західних українців, які перебували у в'язницях, під час ганебної втечі Червоної армії в червні 1941 р. без суду і слідства були закидані гранатами в тюремних камерах.

А чому не йдеться про майже мільйон росіян, які воювали на боці Гітлера?

Не повідомлено також слухачам «Співдружності» про те, що за наказом Степана Бандери 30 червня 1941 р. Ярослав Стецько проголосив відновлення Української держави, що Гімлер виконав наказ фюрера: Степан Бандера, Ярослав Стецько і сотні членів Організації Українських Націоналістів були запроторені в німецькі табори смерті. Двох рідних братів Бандери – Василя й Олексу – було закатовано в Освєнцімі, а наймолодший брат Богдан загинув від гестапівської(!) кулі.

А чому б не згадати, що найближчий соратник Гітлера Віктор Лютце загинув від кулі упівця?

Це в боротьбі саме з УПА спец з антипартизанської війни обергрупенфюрер СС генерал поліції фон Дем Бах Зелевські втратив майже 4 тисячі своїх головорізів, разом з есесівцями, російськими козаками, польськими поліцейськими і угорцями Міклоша Хорті. Не з партизанами Медведєва, Сабурова і польською шовіністичною АК воював обергрупенфюрер, а саме з УПА.

Природно, що після другого «звільнення» росіянами в 1944 р. українці, пам'ятаючи перших російських «визволителів» 1939 р., продовжили збройний опір новим-старим окупантам. Слід нагадати, що в складі УПА було 15 батальйонів, сформованих із представників Азербайджану, Грузії, Узбекистану та ін., що втекли з Червоної армії.

Не розповіли «друзі» й про те, що після звитяжної(!) війни був організований черговий голодомор в Україні, від якого померло 2,2 мільйони українців. А за традицією попередніх голодоморів, українська пшениця попливла за кордон, цього разу до Франції на підтримку на виборах комуністів. Нагадую, що сотні тисяч українців з Великої України врятували тоді від голодної смерті саме українці Західної України, де Сталін не встиг провести колективізацію.

УПА зазнала поразки не від майже одного мільйона карателів, озброєних танками і літаками, а від наймерзотнішої московської провокації, коли були організовані сотні загонів, які з тризубами на мазепинках, виспівуючи патріотичних українських пісень, творили найжахливіші злочини не лише над місцевими мешканцями, але й над присланими з Великої України вчителями, лікарями, комсоргами та ін. У книзі Миколи Руцького «Голгофа» на стор. 239 розповідається, як член такого «упівсько»-кагебістського загону вирізав у живої(!) Софії Борделюк серце, а її батька Павла перерубав сокирою навпіл.

Після «визволення» в 1943-44 рр. нашої території українських підлітків мобілізовували в Червону армію і без військового одягу, а також і без гвинтівок(!) гнали на німецькі окопи, при цьому презирливо називаючи цих безвусих хлопчиків «піджаками».

Нарешті, нічого не сказали „друзі" про „Приказ №0078-42 от 22 июня 1944 г., г. Москва. По народному комиссариату внутренних дел Союза ССР й Народному комиссариату обороны Союза ССР „О выселении всех украинцев в отдаленные места СССР". А цей жорстокий наказ підписав „найвидатніший" полководець Росії і чотири рази Герой СРСР маршал Жуков. І саме наявність 100-тисячної армії УПА не дала можливості Росії здійснити черговий геноцид стосовно українців.

Бійці УПА – це справжні патріоти своєї батьківщини, які геройчно бились і з польськими, і з угорськими, і з гітлерівськими, і з найпідступнішими російськими окупантами. Вони вписали славні сторінки в історію Збройних сил України і ніякі потуги „грамотіїв" «Співдружності» не зможуть затьмарити їхній подвиг.

Висилаю Вам фотографію, зроблену під час відвідин мого музею УПА Віктором Ющенком. У музеї побувало багато екскурсантів з Москви, Петербурга, Білгорода й ін. міст Росії. Відвідувачі були приємно здивовані правдою про бандерівців і виходили від мене з глибоким задоволенням. Деякі цілували портрети Бандери і Ющенка.

Юрій МИКОЛЬСЬКИЙ,
учасник Другої світової війни,
м. Славське, вул. Січових
Стрільців, 2. Інд. 82660

На світлинах: музей УПА Юрія Микольського; Віктор Ющенко знайомиться з експонатами музею.

ХТО І ДЛЯ ЧОГО РОЗКОЛЮЄ УКРАЇНУ?

На початку 90-их років минулого століття деякі російські політологи писали, що приєднання Західної України до СССР було помилкою, бо Галичина, мовляв, звабила решту України націоналізмом, і та відокремилася від Росії.

Відомий у ті часи політик Жириновський виступав за те, щоб віддати її Польщі. Він заявляв: "Я розумію, Львів – Україна, але яка Україна – Дніпропетровськ?". Там живуть "хахли", а "хахол", за його ж словами, думає тільки до обіду – з ними Росія проблем не матиме.

На деякий час питання поділу України за лінією Схід–Захід відійшло у тінь. Але десь за рік до початку президентської кампанії воно виринуло знову. Один із лідерів КПУ – Грач, який щойно тоді переписався з росіянина на українця, заявив, що обрання Ющенка Президентом призведе до розколу України. Долучився і Кучма, заявляючи, що не допустить розколу. Ідея кампанії була така: вбити в голови виборцям, що кляті націоналісти хочуть привести до влади Ющенка і тоді не дадуть життя всім ненаціоналістам. Для цього провладні канали демонстрували мапу України, поділену на І-ий (Західна), ІІ-ий (Центральна) і ІІІ-ій (Східна і Південна) сорти – так, мовляв, виглядатиме Україна Ющенка. До кампанії підпрягли псевдонаціоналістів: Козака, Бойка, А.Чорновола з просторікуваннями про національну ідею, розрахованими на те, що "публіка – дура".

Знову мусується ідея надання російській мові статусу державної в Україні. На всі лади підкреслюється багатонаціональність України – 134 етноси! Проте жоден "інтернаціоналіст", як і "націоналіст", не скаже, що в сусідній Російській Федерації проживає аж ніяк не менше народів, але там навіть гадки нема запроваджувати ще якусь державну мову, крім російської. А підстав для цього є більше ніж в Україні, яка, за цілковито обґрунтованими словами націонал-комуніста Миколи Скрипника, є не багатонаціональною країною, а країною з багатонаціональним населенням. Відмінність вельми істотна: в Росії башкири, тувинці, якути, татари і т.д. живуть на власних споконвічних землях, а в Україні багатонаціональність – результат цілеспрямованого переміщення Російською імперією народів для розчинення й упокорення українців. До слова, про Росію. Там постімперська ностальгія ще не пішла на спад. Більш-менш змирилися з втратою Прибалтики, не дуже прагнуть повернути собі Середню Азію з огляду на проблеми з мусульманським світом, не встигають навести лад з Кавказом, а ось з Україною… Ніяк не можуть погодитися з тим, що вона "незалежная". Ламають голови, як би її повернути собі, бо яка ж без неї імперія. Подаємо для прикладу в перекладі з російської декілька пасажів з проектів *Института национальной стратегии*, вміщених в Інтернеті *Агентством политических новостей.*

"Історія повторюється: Севастополь і Крим – ось реальні рубежі для Росії на південному напрямку. Наслідки політичної боротьби на Україні зараз для Росії значно важливіші, ніж усі чеченські і грузинські вилазки на Кавказі разом узяті. Історія вчить не повторювати помилок предків. Тоді (1992 р. -авт.) ми втратили тільки Чорне море, тепер можемо втратити Росію" (20.09.2004. Музафаров А. Уроки Крымской войны.).

«До речі, коли в Одесі я від не менше ніж десятка єврейських хлопчиків почув – «Ми тепер російські націоналісти» і «Коли наші танки прийдуть?», – мені, чесно кажучи, не по собі стало. Не люблю я, знаєте, передчуття громадянської війни. [...]

Там (у Криму. – авт.) усі, крім татарів (та й то не всіх), уважають себе росіянами, а українців окупантами. Але я ось що думаю – чи довго втримається українська лояльність й ідентичність моїх одеських і харківських друзів і родичів, якщо «ті, з Києва» їх і далі будуть мучити (українською мовою. – авт.)? (Милитарев В. Клеветникам Украины.).

Як бачимо проекти *Института Национальной стратегии* щодо України не надто оригінальні. Те ж пропахле нафталіном «ополчення», про яке говорив ще Ломоносов, ті ж маніхейські закиди про «втручання Заходу», та ж ненависть до Галичини і той же імперський апетит на Україну. Краще, бо однозначніше й відвертіше, пише М. Смолін: «Люди, що мислять національно, повинні, задля майбутнього російського народу, у жодному вигляді не визнавати прав на існування за «державою Україна», «українським народом» і «українською мовою». Історія не знає ні того, ні другого, ні третього – їх немає» (Украинский сепаратизм в России. Идеология национального раскола. – Москва, 1998. — С. 22).

Не визнавати – і все. Маємо про це знати, пам'ятати і тримати порох сухим.

Кость ЮЛЬЧЕНКО

ГЕНЕРАЛА ВЛАСОВА ГОТУЮТЬ У ВЕЛИКОМУЧЕНИКИ?

„Русская правда", що безборонно виходить в Україні, систематично обливає нашу державу і її героїв брудом. Сторінка цієї газети, присвячена „подвигам" росіян у Другій світовій війні, багатоілюстрована. Крім світлин, на яких бачимо солдата, якого комісари погнали „Вперед, за Родину!", пам'ятник „освободителям" в берлінському Трепов-парку, медаль „За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941-1945 рр." з зображенням Сталіна, увагу привертає ще й фото генерала Власова.

З витриманого в прихильному тоні тексту дізнаємося, що цей воєначальник, який на початку війни з цілою армією перейшов на бік Гітлера, 60 років тому „вновь оказался в Красной Армии". Перед тим його допитували американці, а потім він їхав з ними джипом повз червоноармійські пости. Хтось із солдатів упізнав генерала і „постукав". Вже другого дня заарештованого негайно відвезли на літаку до Москви. Не допомогли ні підписане Сталіним посвідчення командувача другої ударної армії, ні партійний квиток, „который всю войну хранил в нагрудном кармане френча". До чого ж зворушлива деталь та особливо „зворушливий" висновок публікації: „Похоже, что об истинной роли Власова во время войны нам еще ничего не известно".

Цікаво, правда? Знаючи патологічну схильність Москви до всіляких фальсифікацій, махінацій і просто побрехеньок, можна здогадуватися, що готується нова псевдоісторична книга (щось на зразок „ЖЗЛ"), яка стане сходинкою на шляху до реабілітації і канонізації одного „русского богатиря". Байдуже, що він був зрадником, який протягом кількох років боровся на боці Гітлера. Сам Сталін свого часу підгодовував українською пшеничкою фюрера, його генералів у совєтських ВНЗ, тепло тис руки і заглядав у вічі берлінським дипломатам. Можливо, і Власов, здаючи армію, насправді брав участь у якійсь сталінській грі, тож після перемоги не сховався в Іспанії, як йому радили в Берліні, а, може, ще й сподівався на винагороду від Сталіна, тільки прорахувався, бо за нових обставин Сталіну було невигідно залишити його живим.

Вочевидь, що Власов для Москви свій, і вони були б не проти, щоб возвести його в "святі великомученики" і поставити поруч з царем-„мучеником" Миколою Другим. То ж не якісь оунівці-упівці, що боролися за вільну Україну і ніколи не йшли на співпрацю з фашистами. Таких „Русская правда" завжди обливатиме брудом, несамовито оббріхуватиме. Бо така вже вона – „русская правда". Не зрозуміло тільки, чим керується українська страх „демократична" влада, дозволяючи нашим заклятим ворогам вести масштабну, цілеспрямовану і неприкриту антидержавну діяльність на теренах нашої держави?

Василь ЗАЄЦЬ

ОЦЕ ТАКІ "ОСВОБОДІТЄЛІ"…

Не хочу нікого марно образити, бо у Другій світовій війні брали участь українці як в радянській армії, так і в ОУН-УПА, але не можна вже витримати тієї брехні, котра лунає від комуністів. Як же вони вихваляють "совєтскіх воінов освободітєлєй", і як ганьблять наших вояків ОУН-УПА. Адже не треба бути фахівцем істориком, щоб усвідомити, якщо я – українець, то й ОУН-УПА – це моя історія, це мої герої. І якщо комуністи вшановують "совєтскіх воінов освободітєлєй" та їхні перемоги над німецькими окупантами, то чому замовчують свої "перемоги" у 46-47 рр., коли вони воювали з жінками, старими людьми та дітьми, рідними та близькими воякам ОУН-УПА. Чому не похваляться, як вони били, грабували, катували, а потім вивозили на чужину з рідного краю цих людей. Оце такі "освободітєлі". І цьому є живі свідки.

Зараз комуністи кричать, що тільки їхня влада дала Україні великі здобутки. Але чому мовчать, яких збитків їхня влада завдала Україні. Здається, вже пора усвідомити свою провину перед Україною. І хоча б не ганьбити те, що хоче зробити нова влада.

Сергій ТРОФІМЧУК,
член Кримського КУН.

РУКАВИЧКА "НС "ТЕМНИЙ ЛІС"

Продовження казки

...Тут хамелеончики прибули,
що вчора "голубими" були...
- Пусти нас, Мишко,
в рукавичку,
в нас помаранчеві вже личка!..
- Шановні друзі, всім ми раді,
не буде навіть на заваді
те, що животи у вас біліють
й хвости ще в декого синіють, –
їм Мишка чемно відповіла
і в рукавичку запустила.
Ну а ведмідь наш спить,
небога,
та й не побачить ганджу того,
бо він дальтонік,
тож й не знає,
яких гостей у дім впускає...
А чим закінчилася казка?
Затхнулась рукавичка наша,
бо всяка нечисть в ній осіла
й зробила своє чорне діло.
Розпалась тая рукавичка,
розбіглися ведмідь й лисичка,
а мишка сіра на те й сіра -
у тім бедламі й залишилась.
І є у байці цій мораль -
У дім свій нечисть не впускай!

Ю. Шепетюк,
член КУН

РУДОГО – ПРОГНАЛИ, РУДИХ – ХОЧУТЬ ПРОГНАТИ

Члени політради "Сила народу" м. Першотравенська М. Білецький, Г. Ільченко, В. Пундик, М. Немировський, А. Болотських та інші направили заяву Генеральному Прокуророві України, у якій вимагають притягнути до кримінальної відповідальності голову міста Віктора Рудих за сепаратизм.

У документі наголошується, що В. Рудих, повернувшись з Сєверодонецька, примусово зібрав майже 7 тисяч першотравенців на мітинг на підтримку рішень сєверодонецьких сепаратистів. На цьому мітингу В. Рудих в образливій, брутальній формі висловлювався на адресу В.А. Ющенка. З антидержавними закликами виступали й інші промовці, зокрема директори шахт "Степова" – Васильєв та "Ювілейна" – Халемендік. На пропозицію В. Рудих було прийнято резолюцію про підтримку дій сєверодонецьких сепаратистів. В. Рудих викрикував: "Наш президент Янукович!". Автори заяви вважають, що В. Рудих повів себе як антидержавник і надалі не має морального права очолювати міську владу.

Конгрес-інформ

ЯКА УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ НАМ ПОТРІБНА?

Історія, мабуть, востаннє поставила народ України перед вибором: бути чи не бути. Концепції, які пропонувалися та реалізовувалися політичною елітою в роки незалежності, перебували в межах застарілих суспільно-політичних, інтелектуальних підходів. Тому нагальним є пошук нових конструктивних положень, які можуть бути покладені в основу новітньої української ідеї.

СУЧАСНЕ РОЗУМІННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ІДЕЇ

В умовах наявності суттєвих протиріч в Україні (політичних, мовних, релігійних, етнічних) пошук нової парадигми діяльності не повинен обмежуватися минулим та сучасним культурно-історичним досвідом. Треба також враховувати досягнення, покладені в основу найвідоміших національних ідей. Наприклад, американська національна ідея об'єднує людей різних етносів, різних політичних та релігійних поглядів. Це відповідна ідеологічна система, метою якої є вплив на психологію людини, на формування відповідних рис характеру: наснага до діяльності, матеріального добробуту та соціального успіху. Американська ідея відповідає природним бажанням людини і є привабливою для представника будь-якого етносу. Але, за висновками класика американської психології А.Маслоу, такі потреби людини треба віднести до нижчих та середніх.

Не зважаючи на надзвичайну продуктивність та популярність американської ідеї, вона є витвором індивіда посереднього рівня здібностей і спрямована на формування людини такого ж рівня потреб. Отже, американська мрія не вичерпує сутності людини. Індивід має вищі потреби – прагнення до самовдосконалення та самоактуалізації. Тобто людині притаманне бажання стати власником своєї долі, особистістю в повному розумінні цього поняття. За висновками Маслоу, тільки один відсоток індивідів стає на шлях самоактуалізації. Цей відсоток становить творчу меншість, але тільки вона й спроможна знайти відповідь на виклики історії, тобто розв'язувати проблеми й створювати нові парадигми життєдіяльності.

Відтак нашу українську ідею треба сформулювати таким чином, щоб вона спонукала до подолання таких рис нашого менталітету, які призвели до сучасних проблем, і яких ми не можемо позбутися у процесі розбудови держави. Попри героїчне минуле, у нашій національній психології присутні негативні риси: соціально-політична, інтелектуально-психологічна несамостійність, а також значний елемент відчуження. Чого гріха таїти, нашому народові значною мірою притаманна рабсько-пристосуванська психологія. Відомо, який суворий критиці піддав такі риси іспанського народу один із творців їхньої національної ідеї М.Унамуно. Зрештою, нам треба усвідомити і визнати, що новітня історія нашого народу – це не тільки результат несприятливих зовнішніх умов, а, перш за все, результат відсутності в нашому національному менталітеті певних рис та якостей, а саме: занізле соціальне мужніння, відсутність сильної політичної волі, страх перед могутнішими сусідами, соціально-психологічна залежність.

Отже, сучасну українську ідею треба формулювати з урахуванням досягнень світової психології та філософії, в яких поширеною є ідея рівнів здібностей. (Під здібностями розумію не природні задатки, а спроможність людини посісти ту чи іншу соціальну позицію у суспільстві. Позицію, яка визначає параметри зовнішньої та внутрішньої діяльності людини).

До першого рівня відносяться індивіди, які спонукаються до життя потребами тіла, їхні життєві бажання майже не виходять за межі власного тіла. Вони будуть страждати, але ніколи не погодяться, що проблема – у них самих. Це залежні особи – раби нерозвинутих власних потреб та зовнішніх обставин.

До другого рівня здібностей відносяться індивіди, які спонукаються до діяльності вигодою: економічною, політичною, моральною і навіть духовною. Індивіда цього рівня здібностей досліджували письменники, психологи, філософи і дали йому такі назви: хам, антихрист, холуй, людина посереднього рівня здібностей – одне слово – пристосуванець до існуючих соціально-політичних умов. Всі дослідники були одностайні в думці, що ця людина спонукається до життя вигодою, а не інтересом, як це роблять особистості. Індивіда цього рівня характеризує також потяг до влади.

До третього рівня здібностей відносяться індивіди, які спонукаються інтересом, який не розходиться з інтересом будь-якої людини даного суспільства, тобто з інтересом нації, народу. Індивідів цього рівня здібностей можна назвати особистостями у повному розумінні цього слова.

До четвертого рівня відносяться індивіди, які спонукаються ідеалом добра та краси – генії.

Після цієї короткої інформації кожний читач може сам відповісти на запитання – хто він є за своїми здібностями, за своєю життєвою позицією: людина залежного рівня здібностей, пристосуванець або людина посереднього рівня здібностей чи особистість? Кого з нас виховувала і виховує державна система: слухняних олов'яних солдатиків, економічних, політичних, ідеологічних пристосуванців чи особистостей?

Неспроможність колишньої політичної, економічної, інтелектуальної еліти розв'язати проблеми в інтересах громадян України свідчить про те, що серед них відсутні особистості. Відтак Україна повинна взяти курс на виховання особистості і покласти цю ідею у фундамент української національної ідеї. Звичайно, не кожна людина спроможна досягти рівня особистості, як не кожний американець досягає здійснення американської мрії, але суспільство повинно створити всі умови для розвитку здібностей людини.

Українська ідея повинна мати дві складові: внутрішня – вимоги до інтелектуально-психологічного світу людини (якою їй треба бути, щоб реалізувати своє призначення у житті). Тобто національна ідея повинна містити в собі значний виховний потенціал, спрямований на подолання вад нашої національної психології і характеру – на виховання особистості.

Друга складова – зовнішня. Це соціально-політичні умови, які створює держава задля сприяння процесу самореалізації людини. Історія знає приклади, коли окремі власники підприємств (і суспільство в цілому) йшли на створення гуманних умов життєдіяльності для своїх робітників та громадян. Так, наприклад, засновник англійської буржуазної політекономії Дж. С. Мілль наводить факти, як англійські капіталісти ще 1848 р. залучали своїх робітників до організації виробництва та прийняття рішень і – о диво! – отримували від цього прибуток.

Знає такі приклади й новітня історія. Японські підприємці та менеджери залучили робітника до виробничого процесу та процесу прийняття рішень. Результат фантастичний – Японія з феодалізму потрапила в число законодавців економічного прогресу. Соціально-психологічний зміст досвіду англійських буржуа XIX ст. та японських підприємців другої половини XX ст. – не усувати людину від процесу виробництва та управління.

До цього часу власність у нас розуміють досить однобоко: як право володіти засобами виробництва. У сучасних умовах важливіше мати право на процес виробництва та прийняття рішень. Це не означає чергового перерозподілу. Сучасні підприємці так і лишаються юридичними власниками, але процес залучення трудящих до сфери управління повинен бути оформлений законодавчо. Пошуки форм ліквідації відчуження – це стратегічний напрямок економічного розвитку держави.

Отже, в моєму розумінні новітня українська національна ідея повинна мати дві складові. Перша – виховання особистості, шляхетної людини (людини третього рівня розвитку здібностей), яку до діяльності спонукає інтерес нації, народу. Друга – ліквідація відчуження людини, громадських організацій від власності та сфери управління.

УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ У ТВОРЧОСТІ Г. СКОВОРОДИ, М. КОСТОМАРОВА, І. ФРАНКА

Ідея виховання особистості та ліквідація відчуження – не надумана ідея, а притаманна українському менталітету взагалі. З метою перевірки запропонованого розуміння національної ідеї розглянемо творчість найвидатніших діячів української культури.

Ідея чотирьох рівнів розвитку здібностей людини не пройшла повз творчу свідомість українських мислителів, які відчули потаємний зміст життя та прихований розвиток культури. Г.Сковорода першим зрозумів об'єктивний характер ідеї чотирьох рівнів розвитку здібностей індивіда. Це підтверджено його життєвим та творчим шляхом, який є віддзеркаленням споконвічного конфлікту між особистістю та людиною посереднього рівня здібностей. До речі, наша дійсність надзвичайно схожа на часи життя Сковороди. По-перше, зруйновано сталий устрій життя, і кожна свідома людина опинилася в ситуації вибору: або пристосовуватися до нових умов життя, а по суті, чужих, або шукати свій шлях і відстоювати національні інтереси. По-друге, як в минулому, так і за часів Кравчука та Кучми українська політична еліта, по суті, зрадила інтересам українського народу і пристосовувалася до умов життя цивілізованого суспільства, тобто, говорячи словами Сковороди, впіймалися на приманки світу. По-третє, інтелектуальна еліта, на жаль, не змогла зіграти самостійну роль у суспільстві.

Порівняльний аналіз сучасності з часами Сковороди підтверджує висновки П. Куліша, І. Франка та сучасної дослідниці О. Забужко про „відступництво освічених класів як парадигму української історії". Григорій Сковорода на власному житті відчув правоту ідеї чотирьох рівнів розвитку людських здібностей, яку ми намагаємося філософськи осмислити і донести до свідомості нашої національної еліти. Наш український Сократ одним із перших у світовій літературі зробив предметом своїх досліджень людину посереднього рівня здібностей. Справжній зміст його байок, філософських діалогів стає зрозумілим, якщо ми приймемо до уваги ідею чотирьох рівнів розвитку здібностей. В його творах ми можемо знайти багату характеристику індивідів різного рівня розвитку здібностей, між якими відбувається діалог, але найбільше уваги він приділяє критиці індивіда посереднього рівня здібностей. В умовах, коли народ покинула його еліта, філософ опинився в ситуації екзистенціального вибору: чи вписуватися в нові політичні умови, чи шукати шлях до боротьби; чи боротися, чи підкоритися? Безумовно, було багато можливостей вписатися в нові політичні та життєві реалії. Роздумуючи над цією дилемою, філософ знайшов свої відповіді, які заповів нам. По-перше, проблеми не вирішуються шляхом насильства. Геній Сковороди це зрозумів ще у XVIII столітті. Як бракує розуміння цієї істини не тільки деяким політичним лідерам України, а й лідерам провідних держав світу. Григорій Савич розірвав це замкнене соціально-політичне, інте-

лектуально-психологічне коло єдино можливим засобом – прикладом власного життя, як це зробили свого часу Сократ, І. Христос, наші сучасники Василь Стус, Іван Світличний та інші. Але Сковорода уник їхньої долі і знайшов спосіб, як донести своє розуміння трагічної дилеми і не поплатитися життям. Григорій Савич був з тієї рідкісної когорти особистостей, які живуть так, як проповідують, і проповідують так, як живуть. Своїм життям Сковорода сказав своєму народові: розірви це коло у собі, витрави із себе раба та пристосуванця – стань особистістю!

По-друге, зрозумів, що проблеми у суспільстві виникають тоді, коли люди займаються не своєю справою і спонукаються до діяльності вигодою, вирішують проблеми за рахунок інших людей. Заперечити Сковороді важко, бо філософ дав принципову відповідь стосовно ліквідації розбіжностей між індивідом і суспільством – процес пошуку праці, яка відповідає здібностям людини. Ця ідея є унікальною у світовій культурі.

По-третє, проблеми можуть розв'язуватися тільки індивідами особистісного рівня здібностей. Висновок Сковороди вражає своєю глибиною. „А ведь істінный человек и бог есть тожде". Зміст цієї думки лишається незрозумілим ні матеріалістичною, ні ідеалістичною традиціями, а точніше, на неї просто не звертають уваги, бо вона є абсурдом з обох точок зору. Ключ до розуміння всієї міри геніальності нашого філософа дав тільки у ХХ ст. швейцарський психолог Карл Юнг. Він переконливо довів, що ті, які виходять за межі колективного, підсвідомого та пануючих конвенцій (тенденцій) є особистості, пророки, боги. Особистість і бог стоять у Юнга в одному ряду! В одному ряду стоять вони і в нашого генія: бог і особистість – це одне і теж. З цих роздумів нашого геніального мислителя видно, яку надзвичайну роль він приділяв особистості в розвитку людського суспільства.

Суттєва частина роздумів Сковороди стосується пошуків устрою людського суспільства. Аналізуючи зміст Вічної книги, він доходить висновку, що цей ідеал повинен базуватись на таких засадах: любові, спільній власності, рівності на республіканських та громадянських засадах. (Думку філософа про суспільну власність не треба сприймати з вульгарних позицій. Суспільна власність – це не державна власність, як це було в СРСР). Рівність прав – це не тільки формальна рівність перед законом, а рівність за найголовнішим параметром – відношенням до власності: всі є рівноправними суб'єктами соціально-економічного простору – як за законом, так і в реальності. В думках Сковороди стосовно ідеалу людського суспільства можна побачити витоки національної ідеї.

Роздуми Сковороди продовжив М. Костомаров. Аналізуючи психологію та образ буття українського народу, він доходить висновку, що світосприйняттю українського народу найбільше відповідає устрій, за якого не було б ні царя, ні пана, ні хама. На перший погляд, можна сказати, що це романтична утопія, але реальним життєвим аналогом цієї думки є ліквідація відчуження людини в усіх сферах життя суспільства.

Іван Франко теж не пройшов мимо провідної світової тенденції життя та культури: ідеї рівнів розвитку здібностей людини та ролі особистості в суспільному житті. Поема Франка «Мойсей» – своєрідний діалог автора зі своїм народом. Діалоги Мойсея з Авіроном, Датаном, Азазелем – це діалоги між особистістю, яка розуміє всю трагічність пануючої історичної тенденції, і людиною з маси. Мойсей намагався звільнити власний народ не тільки від національного рабства, але й від психологічної та духовної залежності. Авірон і Датан не приймають і не можуть зрозуміти високої, але потрібної мети Мойсея. Вони виступають як представники найменшого опору в житті, ідеологами пристосування та отримання життєвих радощів „тут і зараз". Навіщо це національне звільнення та духовне вдосконалення? В образах Авірона та Датана без особливої напруги можна побачити людину посереднього рівня здібностей, людину здорового глузду, а здоровий глузд на те й здоровий, що він не буде шукати шляхи в Ханаан, а той, хто виступає за пошуки шляхів до вільного, особистісного життя, того треба економічно, політично, психологічно розчавити.

Що давало сили Мойсею, Сократу, Христу, Лютеру, Жанні Д'Арк, Сковороді, І. Світличному, В. Стусу та багатьом іншим виступати проти пануючих традицій, проти колективного підсвідомого? Вважаю, що вони відчули якусь потаємну сутність людини та суспільства. Що це може бути за потаємна суть, яка лишається незрозумілою і людині ХХІ століття? Будь-яке суспільство в будь-яку епоху потребує пасіонаріїв, тобто індивідів, які спонукаються до діяльності інтересами цілого – суспільства. Коли їх бракує, то у суспільстві починають переважати індивіди посереднього рівня здібностей і таке суспільство починає деградувати. Нам треба зрозуміти, що це соціальна абетка, ігнорування якої виводить народ на майдани і може призвести до трагічних наслідків. У соціальних системах вибір напрямку розвитку залежить від ступеня зрілості його еліти, яка повинна відігравати роль творчої меншості. Перераховані визначні діячі історії та культури відчули цей потаємний закон життя людської історії. Крім того, вони зрозуміли потаємну сутність людини, що рівень її розвитку залежить не від кількості знань, а від рівня спонукання до діяльності, а тому вони проголошували потребу морального удосконалення людини, а точніше, – підвищення спонукання до діяльності. Стосовно окремої людини цю потаємну закономірність можна сформулювати таким чином: людина не повинна спонукатися у житті тільки потребами власного тіла та вигодою. Вона повинна мати у собі цінності, які виходять за межі її власного життя, в інтереси іншої людини, інтереси суспільства.

Специфіка сучасної ситуації в історії України та історії людства полягає в тому, що тип людини, з якої тепер складається еліта суспільства, вичерпала свої професійні, психологічні, інтелектуальні можливості для конструктивного розв'язання проблем. Цей тип людини підкорявся пануючим тенденціям, а тому втратили свої історичні перспективи, а тому не можуть бути об'єктивними та потрібними. Не тільки індивід першого рівня здібностей (залежний) не відчуває себе суб'єктом діяльності, але й індивід другого (посереднього) рівня здібностей теж не відчуває себе суб'єктом власної долі, бо йому доводиться поступатися своїми бажаннями і пристосовуватися до існуючих умов, бо сил для розв'язання проблем не вистачає.

Для пануючого типу людини сьогодні настали тяжкі часи. Вона відчуває, що не має здібностей для вирішення проблем, але не може розлучитися зі своїм баченням реальності, у якій вона займає почесне місце. Для людини маси виникла проблема: як поєднати своє суб'єктивне бачення оточуючого з прихованим, але об'єктивним ходом історії? Як погодитися з думкою, що їй вже не під силу конструктивно впливати на об'єктивний хід історії, що вона повинна або поступитися своїм місцем особистості, або „вмерти" у своїй старій соціально-психологічній якості і воскреснути до особистісного образу життя.

МОМЕНТ ІСТИНИ В РОЗУМІННІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕЇ ЯРОСЛАВОМ СТЕЦЬКОМ

Український націоналізм початку та сер. ХХ ст. був інтелектуально-психологічною реакцією нашої інтелігенції на потребу розбудови незалежної Української держави. Роздуми Я. Стецька стосовно шляхів розбудови українського суспільства відбувалися у контексті європейської культури. Ще 1950 р. він зрозумів, що у центрі суспільної та державної політики треба поставити людину: „Ми наголошуємо «персоналізм», себто, наповнену національним змістом людину". У розумінні Я. Стецька національно свідома людина – це індивід, який спонукається інтересом цілого – народу. Справді, у центрі розбудови суспільства треба поставити людину.

Проголосивши персоналізм фундаментом розбудови української держави, Я. Стецько не зупиняється на цій гуманістичній декларації, а ставить питання: „За яких соціально-політичних умов можна реалізувати це гуманістичне гасло?" Він, як і багато інших мислителів, розмірковував над проблемою: яка форма власності (приватна, індивідуальна, суспільна) найбільше відповідає умовам розвитку української нації, нашому менталітету. Його дуже часто сприймають як критика теорії та практики марксизму, але він був послідовним критиком і капіталізму. Я. Стецько писав, що в умовах капіталізму та більшовицького комунізму для широких народних мас „закрито шлях до здобуття власності". Момент істини в його роздумах полягає в тому, що він зрозумів потребу існування у суспільстві незалежної української держави різних форм власності. Я. Стецько чітко висловив свою думку і стосовно приватної власності: „Немає необмеженої приватної власності". Ця думка надзвичайно актуальна, бо в Україні за роки президентства Кравчука та Кучми був побудований олігархічний капіталізм, нічим необмежена економічна та політична влада, і народ був усунений від управління в усіх сферах життя.

Думка українського мислителя намагалася подолати протиріччя приватної власності. Він вважав, що за певних умов встановлення належної гармонії між продуцентом і споживачем можливо подолати недоліки приватної власності. Що це можуть бути за умови? З точки зору Стецька, працівник підприємства має повне право на здобутки праці. Це твердження фундатор українського націоналізму конкретизує: „Працівники даного підприємства за певних умов ставатимуть їх співвласниками". Цей висновок є не що інше, як настанова на ліквідацію відчуження людини від процесу виробництва, від процесу прийняття рішень на будь-якому рівні – це шлях до справедливого розв'язання проблем, щоб люди не виходили на майдани. Отже, ідея ліквідації відчуження людини від виробничих, суспільних, політичних процесів – це не марксистська ідея, а гуманістична, стратегічний напрямок розвитку будь-якого суспільства.

Ярослав Стецько як філософ обґрунтовував і мріяв про соціальну революцію в Україні. Ідея виховання особистості та настанова на ліквідацію відчуження – це і є соціальна гуманістична революція, реалізація гасла М. Костомарова, щоб в Україні не було ні царя, ні пана, ні хама. Запропонований варіант національної ідеї для поміркованої людини посереднього рівня здібностей може здатися актом безглуздя, тобто, вступає в протиріччя з тим, що спостерігається в Україні. Але наш поміркований опонент сприймає оточуюче на рівні повсякденного досвіду, а не на рівні сутності.

Що досягається проголошенням та реалізацією цієї ідеї? Автоматично знімається значна кількість соціальних та політичних протиріч, але головне полягає у тому, що мирним шляхом ліквідується класове розшарування: немає більше ні капіталістів, ні пролетарів – всі трудящі. Хто програє від такого Соломонового рішення, від такої національної ідеї? Що загублять сучасні підприємці та бізнесмени? Вони так і залишаються юридичними власниками своїх засобів виробництва. Але в інтересах подолання перманентних економічних, політичних протиріч та конфліктів, в інтересах підвищення продуктивності та якості праці, їм треба поділитися своїм монопольним правом управління. І це є об'єктивний процес, бо технології та суспільні процеси настільки ускладнилися, що приймати цілісні рішення можна тільки громадою, залучаючи до процесу управління всіх трудящих. По суті, право на процес прийняття рішень – це право на інтелектуальну власність, яке повинно законодавчо конкретизуватися у реальній можливості отримувати долю прибутку.

***

Запропонований варіант національної ідеї – виховання шляхетності та ліквідація відчуження людини та громадських організацій від власності та сфери управління – відповідає інтересам всіх етносів нашої держави, всім регіонам, бо всі ми не маємо реальних можливостей реалізувати себе як особистості, всі ми однаково відчужені від процесу виробництва та суспільного життя. У результаті цих гуманістичних перетворень робітник, не зацікавлений у розвитку виробництва, перетворюється на повноправного суб'єкта економічного та соціально-політичного життя і отримує реальні умови піднятися до особистісного життя. Така ідея допоможе подолати більшість конфліктів у нашій державі і стати ідеєю національної солідарності.

У людській історії жодна політична партія чи суспільство не проголошували такі ідеали. Це справді ідеали за гуманістичну розбудову суспільства, що відповідає потаємним бажанням кожної людини, незалежно від політичних поглядів, релігійних переконань, мовно-культурної орієнтації.

Звертаюсь до нашої інтелектуальної та політичної еліти: прошу не злякатися концепції чотирьох рівнів розвитку здібностей – цієї провідної ідеї світової та української культури і покласти її в основу української мрії. Треба ж дати народу ковток справжньої культури. Слово за вами, а народ гідно висловив свою позицію у процесі Помаранчевої революції: „Ми не населення. Ми бажаємо бути власниками своєї долі". Допоможіть народу зробити наступний крок в соціальному та інтелектуально-психологічному зростанні.

Володимир САБАДУХА,
м. Луганськ

ПРО НАБОЛІЛЕ

ВЕЛИКЕ ПОЧИНАЄТЬСЯ З МАЛОГО

Громадський комітет "Український Севастополь" звернувся до представників нової влади з проханням усунути низку недоречностей в роботі транспортної галузі. Члени комітету вважають за необхідне змінити назву "Південно-Західна залізниця", яка дісталася у спадок від радянських часів і несе в собі московцентричну залежність. Це стосується й назв зупинок потягів та електричок, похідних від кілометрових стовпчиків, які ведуть свій відлік від Москви. Має піти в небуття імперська символіка.

Автори звернення висловлюють стурбованість з приводу того, що по радіо в поїздах та в мікроавтобусах лунає російський кримінальний шансон, що українським пасажирам нав'язують російські газети, а українські видання не пропонуються. Чомусь провідники між собою розмовляють українською, а звертаючись до українських пасажирів, – російською мовою?

Все це, на переконання авторів документу, не тільки порушує права пасажирів-українців, але й дезорієнтує пасажирів "Укрзалізниці" інших національностей. Звернення з цих питань до колишнього керівництва дороги, на жаль, не мали жодних наслідків.

Конгрес-інформ

ВКРАЇНОНЬКО! НЕ КИДАЙ ЧАЄНЯТ…

За президентства Кравчука й Кучми майже ніхто не піднімав питання про конституційну реформу. Але коли Ющенко заявив, що таки зробить Україну українською, то його зафлажкували політичною реформою, як вовка на полюванні. А він до всього ще й команду підібрав різношерсту. Щоб творити Україну, утверджувати національну ідею, потрібно бути патріотом, а потім уже професіоналом. А виявилось, що українців кіт наплакав, а „професіонали" далекі від народу. Що з того, що Тимошенко-Григян ніби професіонал. Та вона ж зовсім не знає нашої ментальності, працює тільки на свій імідж. Що вона зробила, щоб підняти рейтинг Президента, престиж України? А нічого. Очима ніби світить, ніби гарно говорить, а дії тільки соромлять Україну.

За цей час стільки гидоти вже вилито в ЗМІ на Ющенка, скільки за Кучму за 10 років не сказано. Хоч той постійно накликав біду: кращі заводи і фабрики віддав Росії; разом з Кравчуком профітькали флот; зруйнували сільське господарство, промисловість, залишивши без роботи мільйони людей, які потоком рушили в закордони; розвели в державі корупцію, злодійство, бандитизм. І з них, як з гусей вода. А от за Ющенка такого лементу наробили, ніби Україна провалилась у безодню. Всі гріхи йому приписують. А чому? Та тому, що Ющенко за Україну. Мало того, що над главою держави повісили конституційну реформу, ще й Безсмертний вискочив, ніби голий з конопель, зі своєю реформою. Хіба при повному економічному розвалі потрібно створювати ще й хаос адміністративно-територіальний? Навіть двох термінів президентства буде мало, щоб відбудувати все те, що розвалили Кравчук та Кучма.

Під час Помаранчевої революції народ дав зрозуміти, що продовжувати жити з комуно-злодійською владою не хоче. І тому, не зважаючи на шаленні перешкоди, вибрав Президентом Ющенка, і Віктор Андрійович не має права руйнувати надії нації. Сміливіше потрібно піднімати гасло націоналізму. Тільки любов до нації, до нашого народу нас може об'єднати і допомогти вийти з цього скрутного становища.

КУН на вибори повинен іти не сам. Для цього замало ще сил. Потрібно йти гуртом з НРУ, УНП, ХДПУ, УРП „Собор", „Порою". Треба підняти все зарубіжжя, вести активну агітацію, щоб набрати на виборах 12-13% голосів, а це означає – здобути до 60 мандатів. Тільки така кількість патріотично налаштованих депутатів зможе ефективно впливати на справи, мати в уряді 5-6 міністрів. А головне, в парламенті повинна бути більшість патріотів-українців. Тільки так можна зборости п'яту колону, комуністичну гідру і всілякий зброд антиукраїнців – місіонерів колоніальної ідеології.

Хочу закінчити свій допис пересторогою поетеси Наталі Баклай:
Вкраїнонько! Не кидай чаєнят,
Бо їх спитають: „А чиї ви діти?"
Й безбатченками випхають
по світу,
Й до тебе вже вони не прилетять.

П. ЗБРОЖКО,
смт. Саврань,
Одеська область

ЗГАСАЮТЬ ПОМАРАНЧЕВІ НАДІЇ

Помаранчева революція дала народу великі надії та сподівання на те, що у нас в Україні відбудуться зміни на краще. Народ заживе на демократичних засадах. І очиститься зерно від плевелів, якими колишня влада тринадцять років засмічувала душі людей, обдурювала й обкрадала їх. Але пройшов час, а віз і нині там. Основна маса чиновників так і залишилась на своїх місцях. А ті, нові, які прийшли, здебільшого люди сторонні і некомпетентні в політиці та господарці. Свої партійні амбіції вони ставлять на перше місце. Замість того, щоб об'єднувати народ перед виборами, вони – сіють ворожнечу.

Як і за кучмівського режиму, люди, шукаючи правди в різних інстанціях, наштовхуються на байдужість і несправедливість. Народ зневірюється і в новій владі. Порядок наводиться дуже повільно. Іще ніхто з високопосадовців не був покараний за свої злочини.

Серед народу поширюються чутки, що мільярдерів потіснили мільйонери, іде передіел власності, і нічого хорошого це людям не принесе. Так воно й є.

Григорій ДАРМОСТУК,
м. Васильків,
Київська обл.

ЧИ БУДЕ ПАМ'ЯТНИК ВЕЛИКОМУ КНЯЗЮ КИЮ?

Відомо, що в 390-х роках двомільйонна азійсько-тюркська кочова, по-звірячому дика орда гунів на чолі з каганом Баламбеєм-Бичем Небесним перейшла Уралріку, вторглася в Україну. Правителі орди вирішили навічно перекочувати з непривітних азійських степів і напівпустель в благодатні степи України й Подунав'я.

Для кочування гунам був потрібний голий степ без забудов і чужого їм населення. Тому руйнували українські і подунайські села і міста, геноцидили чи виганяли населення поза степи – в гори та ліси. Намічене завоювали.

В Потиссі поставили позолочену юрту із золотим престолом всередині для кагана, юрти для знаті – появилася столиця Баламбей-сарай. Утворено імперійку Каганат Чінгіс (Великої) Гунії (390-490). 410 року здобули і пограбували Рим.

Наступний каган Аттілей-Бич Небесний (434-453, Attila по-європейськи) повів орди вверх по Дунаю завойовувати Германію. 451 року розгромив військо германців і легіонерів на Каталаунських полях. Послав орду і полонені германські полки спустошувати сучасну Францію, Іспанію. Через Гібралтар проникли до Африки, а через Сицилію повернулися до Італії, ще раз 455 року захопили Рим.

Після смерті кагана Аттілея почалися вбивчі міжусобиці між ханами й їхніми ордами за каганатство. Адже Аттілей, пишуть, мав 184 синів від різних жінок. Багатотисячні орди-армії ханів йшли війною одна на одну, в кривавих битвах вирізували один одного. Не опам'яталися, як кількість орди-армії в державі стала меншою за половину, могутність Чінгіс Гунії різко підупала.

455 року біля Надао об'єднані германські і західнослов'янські війська вщент розгромили ординські сили Гунії. Тепер їхні ордочки било і населення з гір та лісів. Недобитки орд берегом Дунаю відступили в Україну набратися сили для реваншу. Орди в Україні очолював брат Аттілея-кагана Елеккей-хан.

В Україні війну з ордами колонізаторів очолював талановитий воєводець Києслав (Кий) Даждбожславич, син посадника (правителя) держави Великої України. Він не знав поразок від орд. Українські вояки хоробро громили орди. Розбили їх на Терновому полі, Погоринні, Поросcі, на середньому Дністрі, особливо сильну орду розгромлено на Дону, згодом в Заволжі. Ординські гунські кочів'я панічно відкочовували в азійські степи. У 490-х роках гунів-колонізаторів вигнано з нашої землі.

Це найвеличніша слава українською війська. Воєводець або великий князь Києслав за життя став легендою, улюбленцем нації. Його іменем названо столицю держави Києслав або Київ. Він управляв державою Великим Князівством Україною до 540 року, керував відбудовою руїни. Пройшло півтори тисячі років, а ім'я великокнязя Кия носять в серці і нині кожний щирий українець і українка.

Отямившись після розгрому, гунські хани зібрали курултай (з'їзд ханів), який замінив проклятту народами назву гуни на тюрки, наказав ордам азійських степів об'єднатися в нову імперію Тюркський Каганат (552-740). Курултай прокляв українську націю і Києслава за своє вигнання. Був складений нащадкам таємний заповіт: знищити українську націю до останньої людини; зробити можливе і неможливе, щоб ім'я Києслава щезло з історії. Орди, які не будуть виконувати цього заповіту, нехай самі щезнуть – таке дике самопрокляття.

Виконати заповіт намагалися орди: аварів, Тюркського Каганату, печенігів, половців, золотоординців… І не змогли. Більшість орд самі щезли.

Найповніше виконали заповіт нащадки золотоординців – московинські тюрки. Фальсифікацією історії майже викинули ім'я Києслава з національної і світової історії. Колонізаторством з геноцидом, тюрмами і розстрілами, ГУЛАГами, голодомором нищили нашу націю клято. Не знищили ще.

Нині нищать українську націю "цивілізовано" – асиміляцією, руськоязичієм (гидким суржиком блатняка з матюком) і економічно – захоплюють у власність наші підприємства. Націє, будь пильна!

Ні Російська імперія-колонізатор, ні Союз-колонізатор не могли через те прокляття поставити пам'ятник легендарному синові нації Кию. Навіть у Києві, чим іменем названо столицю. Замовчували, як могли. Дозволили поставити в Києві малозрозумілий пам'ятник: Кий з братами і сестрою в човні. Зате швидко поставили пам'ятник Леніну-Україновбивці, котрий трьома війнами – 1918, 1919 і 1920 рр. розгромив відновлену нашу державу – Українську Народну Республіку, неоколонізував Україну. Маєш, націє, пам'ятник, шануй.

У Москві, не маючи портрета, тим паче фото, поставили пам'ятник Юрію Довгорукому.

Нині, при незалежній державі, про великокнязя Києслава забули. Навіть львівські суперпатріоти виношують ідею пам'ятника австрійському цісареві-колонізаторові, а про Києслава не згадують. Свята церква не дбає, бо тоді ще не було в Україні християнства. Чи ще боїться влада московинів, нащадків тих орд.

Ніде на українській землі нема пам'ятника великокнязю Кию. Хіба це справедливо? Зворуши свої серця, націє.

Микола ГАЛИЧАНЕЦЬ,
краєзнавець, м. Тернопіль

НА ПОКЛІН ДО КАМ'ЯНОЇ МОГИЛИ

Нещодавно члени Павловградської організації Конгресу Українських Націоналістів, а також студенти місцевого технікуму та просвітяни здійснили екскурсію до найдавнішої історичної пам'ятки не тільки в Україні, а й в усьому світі – Кам'яної Могили, що біля селища Мирне поблизу Мелітополя. Кам'яна Могила – унікальне явище світової історії, являє собою нагромадження величезних кам'яних брил заввишки 12 метрів і по периметру – майже кілометр, яким мільйони років. Це залишки пісковику Сарматського моря третинної доби. Але найцікавіше знаходиться в гротах і печерах Могили: петрогліфи – малюнки на камені, які вишкрябували давні люди впродовж тисячоліть.

На підході до Кам'яної Могили – музей, біля якого неначе на сторожі стоять кам'яні половецькі скульптури. У гротах і печерах Кам'яної Могили знайдено зображення не лише мамонтів, бізонів, птахів, сцен полювання, а й клинописне письмо, яке є давнішим від шумерського на 2 тисячі років. Це дає право вченим стверджувати, що арійська цивілізація зароджувалася в причорноморсько-азовських степах і звідти поширилася в Середземномор'я, Єгипет, Шумер, Індію.

Справжньою науковою сенсацією стало відкриття Борисом Михайловим грота вішапа-дракона, де здійснювались священні культи протягом ямно-катакомбної доби. Як стверджують відомі вчені Ю. Шилов і А. Кіфішин, Кам'яна Могила була в давнину культовим священним місцем, куди йшли як на прощу жерці стародавнього світу. На численних малюнках, знайдених у ній, бачимо давні міфи, зафіксовані в Рігведі, в шумерських клинописах та єгипетських папірусах. Кам'яна Могила була на велетенському роздоріжжі, через яке за тисячоліття пройшло багато племен і народів і кожен з них залишив по собі слід. Ця історична пам'ятка заслуговує на те, щоб зробити її місцем поклоніння. Зараз Кам'яну Могилу під свій патронат взяв особисто Президент Віктор Ющенко. Вже будується нове приміщення музею. Поблизу буде кемпінг і готель для туристів. Кам'яна Могила буде включена в туристичне „Золоте кільце" України.

Микола ЗАРЕМБА,
голова Павлоградської МО КУН

ТРЕБА ВИЙТИ З ПОРОЧНОГО КОЛА

За нової-старої влади життя не полегшало, а поважчало. А все тому, що керують старі кадри. А як говорить моя знайома: „Як бик навик, не відучиш". Звикли хабарники до хабарів, не відучиш. Ось така проста логіка. Бо це ж треба було... дати змогу бандитам втекти, щоб потім їх розшукувати. І сміх і гріх.

Але вже бачу в нашого „м'якотілого" Президента прорізається голос. Мабуть, зрозумівши, що люди масово незадоволені його діяльністю (точніше, бездіяльністю), він нарешті почав показувати, хоча ще й мляво, „хто в домі господар". А то верхи гризуться, люди страждають, а він ублажає своїх підлеглих: „Петя, не зачіпай Юлю. Юля, не переч Петі". Тепер зрозумів, що час поставити і авантюрну Юлю і пройдисвіта, хоча й друга, Петю, на свої місця.

Читаю книгу Ю. Борця–„Чумака" „УПА у вирі боротьби" і думаю собі: Боже, які були люди, які борці, де вони поділися? Що ж ми маємо тепер? А маємо, як казав „хитрий лис" Л. Кравчук, те, що маємо. Сміття. У нашій міськраді, депутатом якої я є, добра третина депутатів – лікарі, вихідці із західних областей. Є навіть хірург В. Бачинський, родичі якого були в ОУН-УПА. І що ви думаєте? Цього депутата цілком влаштовує московська церква (голосував за її будівництво у нашому місті). До цих пір стовбичить на центральній площі міста пам'ятник-„шедевр" кату України Леніну. Спокійно, і це на 15-му році незалежності, сприймаються вулиці, які носять назви Р. Люксембург, К. Лібкнехта, Жовтнева, Леніна. Їх все це влаштовує.

А їхні родичі-герої, яких залишилося так мало, до цих пір не визнані у своїй нібито незалежній державі, про яку вони мріяли молодими, за яку проливали кров свою, сотні тисяч яких лягли в сиру землю молодими, а ще скільки пройшли пекло комуністичних таборів. Ганьба, іще раз ганьба такій владі, яка не шанує своїх героїв, а шанує зайд і бандитів.

А все це через те, що наш Президент всього боїться. Боїться Москви, боїться своїх симоненків, герасимових, костусєвих. Маленька Естонія, яка не має жодного металургійного заводика, жодної вугільної шахти, жодного нафтового чи газового родовища, не боїться Москви, поставила на місце своїх численних п'ятиколонників. А наші заграють з Москвою, пропонують дружбу. Але ця дружба більше схожа на дружбу вовка і зайця. Народна мудрість говорить: „Скільки вовка не годуй, а він все одно в ліс дивиться". І він же тебе ще й з'їсть. Пора вже ставати нацією.

Слабенько працюють наш гуманітарний міністр М. Томенко та міністр культури О. Білозір. Де ж, нарешті, українські фільми на екранах ТБ? Кругом пошлятина: Вєрка Сердючка, „Кармеліта", „Зцілення любов'ю", „Бандитський Петербург", американська мура...

У мене запитання до Т. Стецьківа. Коли я побачу фільм О. Янчука „Залізна сотня"? І не після першої години ночі, а хоча б о 21.30?

Бачу, правда, на 1-му Національному трохи заворушилися: поміняли ведучих теленовин. Частіше стали показувати по ТБ О. Івченка. Хотілося б, щоб все проходило не так мляво. Життя ж таке коротке.

Я тут роздаю людям газету нашу „Нація і держава". Відгуки дуже хороші. Так і тримайте. Ще побажання нашим кунівцям – йти на вибори спільно з УНП Ю. Костенка. Це наша, національно-патріотична партія. Тільки не дай, Бог, не з „НСНУ" В. Ющенка-Р. Безсмертного. Там більша половина – сміття, пристосуванці, такі ж, як і їхній організатор Р. Безсмертний. Пробачте, що так різко. Звик казати те, що думаю.

P.S. На днях витяг зі своєї поштової скриньки два примірники гидоти, так званої „Русской правды". Чого варті тільки заголовки статей, як-от: „Нато готовит украинский генштаб к войне с Россией"? Читаєш і думаєш, скільки ненависті, жовчі в цих писак. І хто б ви думали редактор цієї брудної газетки? За прізвищем нібито українець. А нутро гниле. Щось подібне виходить і в нашому обласному центрі. Такі собі „Вѣдомости". Редактор також за прізвищем нібито українець. Ці підтримують московську церкву, яка у свою чергу виступає за перейменування обласного центру на Єлисаветград, що означає повернутися до старих імперських назв.

І ще хотів зазначити, що В. Ющенко мав унікальну можливість поміняти старі корумповані кадри на патріотичні, які брали активну участь у революції. Але він цього не зробив. Тепер пожинає гіркі плоди. Все, фактично, зайшло в глухий кут.

Я передбачав ще задовго до виборів розвиток подій саме за таким сценарієм. І не помилився, на жаль. Ось тепер будуть вибори, знову в депутати всіх рівнів напхаються пристосуванці, хапуги, кар'єристи... Коли ж ми виберемося з цього порочного кола?

Володимир ПОЛІЩУК,
голова РО КУН,
м. Мала Виска

ПОЗИЦІЯ

КЛЮЧ ЛЕЛЕК У ВІЛЬНОМУ НЕБІ

Перемога патріотичних сил на президентських виборах – запорука того, що Україна оновиться. Для цього і всі ми повинні докласти зусиль.

Як поет, я добре усвідомлюю свою місію – йти з творами і виступами до української молоді. Я постійно проводжу творчі зустрічі з учнями й студентами. Вийшло 12 книжок для дорослих і дітей. Створив творче об'єднання „Пролісок", щоб допомагати початківцям, юним талантам.

В період виборчої кампанії обласною адміністрацією (її донедавна очолював ставленик Януковича) було заблоковано друк моєї нової книги поезій „Небесний Ключ Білих Лелек" – за вміщений у ній вірш, присвячений Віктору Ющенку.

Та мені не звикати до політичних репресій. Ще в студентські роки я створив козацьке товариство, писав Літопис під назвою „Рух", на останньому курсі постав перед загрозою виключення з Кам'янець-Подільського педінституту, чудом вдалося закінчити його. Після того був постійно під „ковпаком" КДБ – аж до днів незалежності...

За кучмівського правління за активну участь в акції „Повстань, Україно!" був звільнений з редакції газети і з викладацької роботи.

Слава Богу, лихоліття минули. Я радий, що тепер ніяка вража сила не зупинить мій „Небесний Ключ Білих Лелек", яким усміхатиметься небо вільної України.

Дзвони Кобзареві

Олександру Відоменку –
праправнуку Шевченка

„Чи діждемося Вашингтона
з новим і праведним законом?" –
Питав зажурено Тарас,
питав себе, питав і нас.

Возрадуйсь, Батьку. Є держава.
Є Конституція нова.
Є демократія і право,
і пам'ять роду ще жива.
У ній козацький дух нуртує,
щоб не забули, хто ми є.
Ти чуєш, сестро, брате, чуєш?
Дзвін України в душу б'є!

Стражданням, горем, гіркотою,
але й соборністю святою...
Дзвін волі промовля до нас:
Ні, браття, плакати не час.
Наплакалися за віки, –
Чи ж ми таки не козаки?

І понад крутизною трас
Благословляє нас Тарас.
Нам воля випала, як дар:
Шануйтеся, – мовчить Кобзар...
Таки діждались „Вашингтона"
з новим і праведним законом...

Тепер не слухаймо заблуд,
Не кривуляймо манівцями,
а з „роботящими умами",
і з роботящими руками" –
Нас порятують воля й труд!

Монолог Назарія Яремчука

Зачекай, невблаганна смерте.
Все одно я вже твій. Зачекай.
Тобі ж голосу мого не стерти,
А мій голос – то рідний край.

А мій голос – то рідні люди,
Кревні друзі і щира рідня...
Тіла тлінного завтра не буде,
А душа – то пісні, що дзвенять!

Бережіть свої душі, братове!
Не губіть своїх душ за гріш!
Вічні – голос, мелодія, слово,
Вічний, браття, не долар, а вірш.

Хай пісні злітають, як птиці,
В рідне небо наших надій,
Хай всевишня Любов святиться
В Україні незгасній моїй!

Бережіть її, браття і сестри!
Захистіть від неправди і зла...
Їй навіки віддав своє серце
І своїх два пісенних крила.

Володимир ОЛІЙНИК,
м. Хмельницький

У СЛАВНИЙ ЮВІЛЕЙ – ПРО СИНІВ УПА

2005 року виповнюється 480-та річниця з часу надання місту Долині, що на Івано-Франківщині, Магдебурзького права. Завдяки соляним джерелам місто постало й здобуло собі славу. Проте не меншу славу йому принесли люди, котрі в різні часи стояли в обороні Правди й Свободи. Зокрема, в ці ювілейні дні слід згадати відомого доктора Володимира Горбового...

В грудні 1920 року поручик Володимир Горбовий, повернувшись із лав Української Галицької Армії, організовує підпільну визвольну організацію на Долинщині, що стала осередком центру „Воля", сформованого у Львові. Вважається, що один із перших осередків Української Визвольної Організації (УВО), яку очолював полковник Є. Коновалець, був створений саме в Долині.

Згодом було обрано повітову колегію Долинщини. Володимир Горбовий став її комендантом.

1930 р. Горбовий захистив докторат правничих наук, посідав різні відповідальні посади в проводах УВО та ОУН. Був відмінним юристом і домігся скасування смертної кари провідникам ОУН Лебедю та Бандері на процесі в справі вбивства польського міністра внутрішніх справ. Сам же Горбовий згодом став в'язнем німецьких та радянських тюрем і концтаборів і був позбавлений волі загалом більш аніж на 25 років. В серпні 1972 р. був формально звільнений, проте аж до смерті 1984 року (проживав в приміському селі Оболоні) перебував під пильним наглядом КДБ.

У часи незалежності на будинку, де була колись адвокатська контора доктора Горбового, встановлено меморіальну дошку.

В Долині також бував провідник ОУН Степан Бандера. Його батько мешкав деякий час в с. Тростянці Долинського району, де був заарештований 1941 р. більшовиками та відправлений в київську в'язницю.

В короткому огляді неможливо згадати усіх провідників УПА та ОУН, вихідців з Долинщини. Про це говориться в першому томі книги відомого журналіста М. Бориса „Нескорена Долинщина" (нині готується другий том).

У роки Другої світової війни в Долині діяв підпільний осередок Організації Українських Націоналістів, завдяки якому були сформовані в горах перші сотні УПА. Саме в місті Долині в 1993 р. було встановлено перший в Україні пам'ятник Михайлу Грушевському (автори: скульптор В. Ярич, архітектори – В. Сколоздра та Р. Козій).

...Україну не можна ділити. І все ж... Пам'ятник Леніну в Долині знесено ще в 1990 р... А що за Збручем? Постає питання: яку державу ви, брати і сестри, будуєте? Й чого боїтеся? Комуністичної червоної полотнини чи?.. Питання без відповіді. Звісно, Захід ближче до Європи. Нехай же не бариться й столиця.

Надія ДИЧКА,
м. Долина, Прикарпаття

ЦИНІЗМ КОМУНІСТІВ

Я дивуюся цинізмові комуністів-депутатів Верховної Ради. От виступає головний комуніст П. Симоненко: "Наша партія виносить на Верховну Раду питання про вивід наших хлопців із Іраку". Яка доброта, яке піклування за наших дітей... А ми ж не забули, що ви, комуністи, робили упродовж 70 років, перебуваючи при владі. Скільки знищили українців в ГУЛАГах. Як організували голодомор в Україні. Я маю право про це писати, бо колись ви, комуністи, заарештували мого батька як ворога народу, не пожаліли чотирьох дітей. Які катування переніс наш батько. Нам ще пощастило, бо нас лише виселили зі службової квартири, і ми розбрелися по селах, де мама наша копала людям городи, міняла шпали на залізниці. Тому не встигли маму відправити в табір для жінок ворогів народу, а нас, дітей, не порозкидали по таборах для дітей ворогів народу. А через 50 років ми одержали листа, що наш батько був невинно засуджений.

Колись були для комуністів спеціальні магазини, поліклініки, бази відпочинку. А які санаторії... Вам ще виділяли кошти на "оздоровлення", наче ви без того мало грошей одержували. А ваші дружини їздили в магазини на службових авто. А ми, робочий люд, відпочивали і лікувалися у профспілкових закладах: в палаті по 4-6 людей, в розпорядженні - півтумбочки та дві вішалки в загальній шафі. Хочете тепер повернути втрачене? – знов рветесь до влади.

Застерігаю: сидіть, панове комуністи, і мовчіть, бо ми вас знаємо.

С. ДАНИЛЕНКО

ЦИФРИ ТА ФАКТИ ДЕПОРТАЦІЙ

Оскільки депортації є різновидом політичних та юридичних репресій, то їх практикували фактично всі розвинуті держави світу: Великобританія, США, Японія, Німеччина, всі без винятку імперії; всі вони змагали або до етнічної, або до соціальної однорідності. Наприклад, тільки з України у минулому столітті було депортовано біля 10 млн. люду.

Латинське слово "депортація" означає – виселення, вигнання. За свою історію СРСР провів 110 депортаційних операцій, із яких 47 виявилися наскрізними. Спадкоємиця СРСР – Російська Федерація несе відповідальність за усі депортації у політичному, моральному, матеріальному та юридичному плані. Саме РРСФР, ще до появи на світ божий СРСР у 1919 р., почала перебіг депортацію після анексії українських земель та розгрому УНР як держави. Тоді з українського Старого Дуба, Слобожанщини, Дону було депортовано українців за релігійною, мовною та політичною ознаками.

Наступними стали у 1920 р. козаки із Передкавказзя та Тереку. У 1921 р. були депортовані козаки-"кулаки" із Семиріччя. Потім, ще також до утворення СРСР, у 1922 р. РРСФР депортувала гуманітаріїв. Були організовані так звані "філософські пароходи". У 1925-1928 рр. провадила роботу так звана тристороння комісії УРСР, БРСР та РРСФР щодо перерозподілу кордонів і, як наслідок роботи тієї комісії та розподілу кордонів, з українських земель Стародубщини, Білгородщини, Орловщини, Дону були депортовані на Зелений, Малиновий та Середній Клин сотні тисяч українців. У 1930 р. СРСР розпочав зачистку західних кордонів – і знову депортації українців. Так звана "кулацька" висилка 1930-36 рр. забрала знову десятки тисяч українців.

На будови комунізму СРСР також посилав силоміць з 1932 р. А так зване звільнення Західної України та Західної Білорусі (там мешкало переважно тільки українське населення!) у 1939-40 рр. забрало з наших теренів 320 тисяч люду. Це при тому, що під час вступу військ СРСР на ті землі було взято в полон 304 тисячі 334 людини в Україні та 60 тисяч 202 людини у Західній Білорусі. У 1941 р. ще одна превентивна депортація українців, фінів та німців. За ними депортували так званих трудармійців. З 1944 р. почали депортувати так званих колаборантів та членів їхніх родин, того ж часу відбулася тотальна депортація татар, греків, кримчаків, караїмів, вірменів, болгар із Криму. Депортація членів родин ОУНівців була проведена в 1947 р. У жовтні 1948 р. відбулась депортація "бандитів, кулаків та їхніх посібників" із Ізраїльської області.

А у жовтні-листопаді 1951 р. депортовано "кулаків" із районів, анексованих СРСР в 1939-1940 рр., – комуністи та фашисти спільно також домовлялися про депортацію громадян. Постдамська конференція (1945 р.), яка визначила нові кордони в Європі, дозволила депортувати до 5,7 млн. людей, з яких понад 400 тисяч загинуло від того дійства. Акція "Вісла" у 1947 р. передбачала депортацію понад 100 тисяч українців з українських земель, які СРСР подарував Польщі. У 1946-47 рр., 1956-57 рр., 1967-68 рр. відбулася депортація українців під виглядом „оргнаборів на роботу", замість них в цей час були завезені "на роботу" в Україну громадяни РРСФР. Німеччина в якості "остарбайтерів" вивезла з України півмільйона молоді. А у 1943-1944 рр. між Болгарією, Румунією та Угорщиною були укладені угоди "про обмін", які також дозволили переселити 500 тисяч людей. З них понад 10 тисяч були українського походження. До етнічної одномонітності змагала і Чехословаччина. З 1945 до 1948 р. вона депортувала біля 90 тисяч німців, угорців та українців. Водночас інтенсивно йшов „обмін" людьми між СРСР, Угорщиною та Чехословаччиною. Так з десяток тисяч українців потрапили тоді до Словаччини і стали "словаками".

У березні-травні 1952 р. депортовано "кулаків" із Західної Білорусі – фактично української землі.

Отже, тільки РРСФР, за розрахунками ООН, винна Україні біля 50 мільярдів доларів, себто, по 5 тисяч доларів на людину – депортовану або знищену під час насильницького переселення.

Наскрізними депортаційними операціями на теренах СРСР було охоплено понад 6 млн. людей. Так депортували японців, корейців, ескімосів, чехів, поляків, жидів, сербів, греків, турків, персів, азербайджанців, хакасів, татів, уйгурів, росіян різноманітного походження... Рішенням Постдамської конференції дозволялося кожній країні „упорядкувати" проблеми із населенням приєднаних територій. Так Румунія та Югославія були змушені в червні 1951 р. у 50 км. зоні своїх кордонів виселити всіх німців, сербів, українців та інших, хто не підпадав під визначення "однорідність титульної нації".

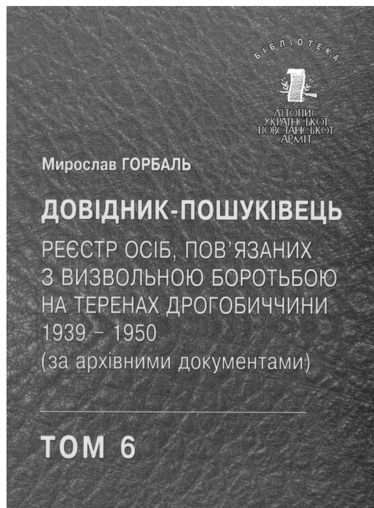
Як правило, депортованим залишали обмаль на проживання. Тож їх ще грабували, розорювали, ґвалтували (з метою етнічного одноманіття). Соціальне одноманіття СРСР встановлював ще „краще". Депортованим дозволялося брати з собою речі лише на „час дороги". Отже, якщо у людини відбирали хату, золото, корову чи землю, то на новому місці поселення їй видавали лопату, сокиру, пилку і пайку їжі. Все інше їй було "не положено". Під час реабілітації депортованим чи репресованим окремим громадянам СРСР виплачував сміхотворні гроші!

От чому варто підтримати XIII розділ Програми КУН щодо „розвитку взаємовигідних партнерських відносин з державами, які визнають свою провину щодо геноцидів українського народу і компенсують моральні та матеріальні збитки, завдані українцям під час окупації чи анексії українських етнічних територій, воєнних і каральних дій, депортацій та переселень".

Микола ХАРКІВ

Нещодавно читач отримав книгу, незвичну за змістом та фактажем, об'ємну за обсягом, правдиву і нещадну книгу із літописної шеренги видань про Українську Повстанську Армію – "Довідник-пошуківець. Реєстр осіб, пов'язаних із визвольною боротьбою на теренах Дрогобиччини (1939-1950). За архівними документами". Том 6.

ЛІТОПИС МУЖНОСТІ Й ПЕЧАЛІ

Ошатна тверда обкладинка, 1320 сторінок першокласного паперу і, що найголовніше! – мудре й ґрунтовне переднє слово науковця Мирослава Горбаля. Багатющий на звитяжність і жертовність українців зміст однозначно засвідчує: книзі забезпечена довговічність. Невимовно шкода, що перед з'явою книги відійшов у вічність головний редактор і упорядник Мирослав Горбаль. До видання книги причетні різні структури зарубіжжя та України (Об'єднання колишніх вояків в США і Канаді, Товариство колишніх вояків УПА ім. генерала Тараса Чупринки, Видавничий Комітет "Літопису УПА", Благодійний Громадський Фонд "Літопис УПА" ім. Володимира Макара тощо).

Шостий том незвичний ще й тим, що зібрано на його сторінках величезну кількість фактичного матеріалу про боротьбу українців (лише Дрогобиччини!) за незалежність України в ті вже давні буремні роки.

Територія Дрогобицької області в 1959 році була повністю приєднана до Львівщини. У передмові до книги мовиться: "У цій праці зібрана трагічна інформація про особи та події, що безпосередньо чи опосередковано, у позитивному чи негативному плані були пов'язані з визвольною боротьбою на території тодішньої Дрогобицької області в 1939-1950 роках. Основна інформація – результат опрацювання документів архівних справ Державного архіву Львівської області та інших архівів, а також видань, публікацій, свідчень, спогадів, листів, машинописів із цієї тематики. Мирослав Горбаль із колегами-дослідниками опрацювали колосальну кількість архівних справ, виділілі фонди деяких районних архівів Львівщини, які до 1959 року належали Дрогобиччині. А в них – довідки, донесення, доповіді й записки "стукачів", матеріали каральних органів (НКВД, НКГБ, МВД, МГБ), папери від внутрішніх прикордонних частин, секретні компартійні матеріали про боротьбу більшовиків із так званим "українсько-німецьким буржуазним націоналізмом", протоколи допитів ув'язнених і т.д. Книга – незаперечні свідчення про перебіг жорстокої і непримиренної боротьби, коли палала дрогобицька частина волелюбної Галичини, коли тисячами гинули її найкращі сини й доньки, конали в пульманах, котрі везли патріотів у „несходимий Сибір"... У книзі – тисячі й тисячі імен. Переважно – патріотів. Укладачі не забули відтворити боротьбу кожного села Дрогобиччини.

Про масовість народного спротиву окупаційній більшовицькій владі говорить, приміром, трагедійний реєстр села Лівчиці. 8 односельців були замордовані енкаведистами ще в 1940 році, 9 повстанців загинули пізніше. На інших недалеких теренах склали свої голови ще 10 вояків-односельців, 40 чоловіків та жінок були засуджені до жахливої недолі – до 10, 15 чи 25 років, де майже всі вони й померли. Лише 9 підпільників вижили в чужинецьких краях і повернулися до рідного села. 71 мешканець Лівчиців було депортовано у крижані краї разом з дітьми (без суду й слідства)...

У ті роки на одній із нарад перший секретар ЦК КП(б)У Микита Хрущов так сказав про наслідки більшовицького терору на Західній Україні: "Убиваємо й арештовуємо багато, а їх (повстанців. – авт.) стає все більше ніж було..." Книга рясніє чужинецькими прізвищами: Кравцов, Аксьонов, Алексеєв, Акімов, Бардин... "Визволителі"! Втім, доста в книзі й прізвищ українців, котрі "вписались" у "яструбки", в донощики-інформатори. Їх теж часто повстанські кулі не проминали. Немало подано фактів про неординарні випадки: інколи карателі (для пропаганди!) віддавали під суд своїх „побратимів"-карателів за особливо криваві діла-грабежі, ґвалтування...

Пам'ятаймо й недругорядне: "Довідник-пошуківець..." побачив світ завдяки невтомному Степанові Дмитровичу Олійнику – він є фундатором цього непересічного видання. У книзі яскравими фрагментами відтворено й подвиг його рідного брата – поручника Івана Дмитровича Олійника. Книга присвячена світлій пам'яті тисяч вояків та підпільників ОУН-УПА. А 18 липня виповнилося 75 років від дня народження справжнього патріота України, доктора філософії, полковника Степана Дмитровича Олійника. Побажаємо ж ювілярові міцного довголіття й нових побачень з рідною Україною! З роси і води Вам, вельмишановний друже!

Віктор ЛУПЕЙКО,
письменник

На світлинах: Степан Олійник; обкладинка літопису

ВОЛІЄМО СПРАВЖНЬОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

Ми добре розуміємо, що новій владі від старої дісталась тяжка спадщина: обкрадена можновладцями Україна, корупція, хабарництво, злидні для більшості людей. Але люди вірять, що ми збудуємо вільну, демократичну, українську Україну, в якій кожний мешканець відчуватиме себе повноправним господарем, сповненим власної гідності й буде пишатись тим, що він українець. Саме заради цього мільйони людей стояли на Майдані.

Але великий спротив побудові такої України чинять вороги, які воліють бачити нашу Батьківщину в ярмі Росії.

За яких умов незалежність наша стане реальною?

По-перше, негайно заборонити Комуністичну партію України. Комуністів, колишніх кагебістів, а також тих, хто пропагує сепаратистські настрої, усунути від влади. А для цього потрібно здійснити суд над комуністичною ідеологією як злочинною, облудною, антинародною, яка виправдовувала знищення мільйонів людей заради маячної ідеї світового панування. В Україні репресіями, голодоморами, примусовим переселенням з рідних місць були фізично знищені мільйони українців, насамперед національно свідомих, в тому числі – цвіт нашої нації.

Потрібно очистити український кінематограф від тих, хто чинить перешкоди побудові національного українського кіно.

Пробачити ці злочини – неприпустимо, бо непокаране зло нахабніє і множиться. Ключові посади в державі повинні обіймати тільки патріоти України, тобто люди, для яких вільна Україна – понад усе.

По-друге, вшанувати пам'ять патріотів, які боролись за вільну Україну на своїй землі. Це вояки ОУН-УПА, а також ті, хто боровся проти поневолення України російськими більшовиками у 1917-1922 роках. Вшанувати і тих, хто в наш час робить все, аби постала вільна, незалежна Україна.

Країна, яка не вшановує своїх героїв, – це театр абсурду, посміховисько для світу. Треба замінити назви вулиць і районів міст, які носять імена катів нашого народу і знести пам'ятники їм.

По-третє, зберегти статус української мови як єдиної державної мови і не допустити надання російській мові статусу другої державної або офіційної. Інакше – трагедія, бо чия мова, того й держава.

По-четверте, в паспортах поновити графу "національність", бо ми не безбатченки.

Тільки при виконанні цих умов Україна стане справді вільною, незалежною, демократичною державою.

Тетяна КОСЕНКО,
м. Вінниця

СПОГАД ПРО НАБОЛІЛЕ

Свого чоловіка Луку Павлишина я побачила вперше у 1943 р. у Львові на похороні батька мого гімназійного товариша Плешкевича. Він тоді виголошував прощальне слово від друзів зі Сходу. Згодом побачила його зображення на листівці гестапо, котре розшукувало Павлишина, обіцяючи велику грошову винагороду. Чомусь він закарбувався тоді в моїй свідомості. Яким же було моє здивування, коли я зустріла його, живого і неушкодженого, в 1946 р. у вечірній школі, де вчилася, важко передати. Совітська влада призначила його директором цієї школи. Я відразу впізнала його, але ні з ким на цю тему не говорила.

Треба сказати, що рідні виховували мене в націоналістичному дусі. Згодом мій батько, священик с. Коропуж, був у 1948 р. заарештований і репресований за свої переконання. З Павлишина я, дівчина-підліток, ще в 1943 р. зліпила собі образ національного героя і душею відчувала, що влада про нього нічого не знає, раз довірила таку посаду.

Минув деякий час. Одного разу, будучи вдома у своєї товаришки, я почула від її мами розповідь про минуле директора школи Луки Павлишина. Це співпало з моїми здогадами про його військову та політичну діяльність. Мама товаришки порадила нам триматися від нього якнайдалі. А я навпаки – познайомилась ще ближче, почала з ним зустрічатись.

Про політику ми майже не розмовляли. Але одного разу я, будучи ще наївною і простодушною, попросила його висвітлити мені деякі факти з його минулого. Від цього прохання Лука Степанович змінився до невпізнання. Він просив і наказував мені більше про це не згадувати. Я зрозуміла, що його підпільна боротьба триває, і коли я виконувала якісь доручення, то ні про що не питала.

Того ж року його перевели на посаду зав. райвно. Якось він прийшов до мене на квартиру і сказав, що мусить іти на одну зустріч, бо отримав завдання готуватись до переходу кордону. Він не має бажання втікати, бо добре законспірований, виконує відповідальні, хоч і небезпечні завдання оунівського підпілля, він потрібний тут і намагатиметься переконати в цьому свого зверхника. Попередив, якщо наступного дня зранку не прийде до мене, то його вже у Львові нема, а я повинна мовчати і всім цікавим казати, що нічого не знаю. Та він тоді повернувся до мене. 1947 р. ми одружились.

Л. Павлишин, працюючи на освітянській ниві, як міг допомагав молоді, що пов'язала свою долю з оунівським підпіллям і національно-визвольним рухом. Багатьом допоміг одержати атестат зрілості, легалізуватись. Він дуже ризикував, особливо коли передавав через кордон важливі повідомлення, документи (про це пише сьогодні колишній його зв'язковий п. В. Дужинський, який живе у Львові), виходив на зв'язок з українськими партизанами, виконуючи інші доручення Проводу.

5 березня 1950 року було вбито генерала Чупринку (Р. Шухевича), енкаведисти знайшли в його помешканні якісь документи (кажуть, з оунівського архіву). Дізнавшись про це, Лука сказав: „Скоро прийдуть за мною!" Так і сталося. 10 березня, в день його арешту, в нашу квартиру підселили двох співробітників НКВС, які тримали мене з 4-місячною донечкою під домашнім арештом два тижні. На щастя, у це "сильце" не попався ніхто. Зі мною тоді жили дві мої сестри, але вони про підпільну діяльність мого чоловіка навіть не здогадувались.

Доки тривало слідство, мене багато разів викликали на допити в тюрму, де тримали Луку. Приїжджали вночі, забирали з дитиною, допитували, залякували, били, знову допитували, але я їм нічого, що викривало б Павлишина, не сказала. Його засудили на 25 років і вивезли в Іркутську область. Згодом він відбував покарання в тюрмі суворого режиму за участь в організації 1954 р. відомого Норильського повстання. Там я разом з дочкою мала з ним побачення. 1956 р. рішенням спеціальної комісії він був звільнений і переведений на спецпоселення у Воркуту, куди переїхала і я з дитиною. 22 січня 1959 р. Л. Павлишина було знову заарештовано за спробу організувати націоналістичне підпілля і кинуто в одну з Мордовських тюрем. Аби дістати дозвіл на побачення з ним, я мусила звертатись у централь КДБ в Москві, а потім знову повертатись у Воркуту, куди була виселена разом з родиною.

Подумки вертаюсь до сторінок підпільної діяльності свого чоловіка. Розумію, що він мене не посвячував у свої справи, бо знав, що на нього чекає, і не хотів, аби я і наші діти через нього ще більше мучились. Не посвячував навіть після звільнення і повернення в Україну. На цю тему міг розмовляти тільки зі своїми добре перевіреними соратниками. Якби дожив хоч до 1989 р. (помер у 1987 р.), то розповів би про себе більше і мені, і дітям, і п. В Щеглюку, який записував його спогади та видав їх у 1992 р. книжкою „...Як роса на сонці". Ця таємничість, котрою покрите все пов'язане з ним і загибеллю Р.Шухевича, може бути розвіяна, мабуть, тільки після розсекречення архівних документів, вивезених КГБ в Москву. Треба повернути Павлишину – колишньому полковнику УПА (псевда: „Вовк", „Ігор", „Регент" – це у 1945-50 рр.) його добре ім'я, яке заповзяті чистильники нашої національної історії донедавна вимітали з усіх книжок і літописів тут і навіть за кордоном.

Мусимо тепер по крихтинах, збирати відомості про тих, хто жив, боровся і помер за наше визволення, вже навіть не сподіваючись на нього, і забрав багато таємниць у могилу.

Мені якось принагідно п. В. Щеглюк сказав, що один з читачів його книжки повідомив йому про те, що зв'язковою між Л. Павлишиним та Р. Шухевичем була відома Галина Дідик, яка теж уже померла. Жителі с. Тяпче, що на Долинщині, звідки родом Лука, колишні упівці та оунівці стверджували, що Л. Павлишин, будучи зав. райвно у Львові, намагався за їхньої допомоги відновити зв'язок із загонами УПА, які діяли там і в Чорному лісі, говорив їм, що має зв'язок із закордоном.

Багато чого ми ще не знаємо. Наприклад, я нещодавно прочитала книжку Максима Скорупського (колишній курінний „Макс" в УПА „Південь") "Туди, де бій за волю'', де автор присвятив Л. Павлишину – полковнику „Ігорю", нач. штабу армії – декілька сторінок. Цитую дослівно: "За день перед нашим відходом з Колодна від нас виїхав у Галичину начальник Служби безпеки прокурор Смок та полковник „Ігор", а його місце зайняв командир Кропива". Прокурор Смок – це земляк Л. Павлишина із с. Рахиня Долинського району Івано-Франківської області. Є всі підстави вважати, що полковник „Ігор" восени 1944 р. перейшов за дорученням Проводу в глибоке підпілля, про що у спогадах він не міг написати, бо КДБ розпочало б нове слідство у його справі і постраждало б багато людей. Про це розповідає п. В. Дужинський, який впевнений, що мій чоловік після війни активно діяв у підпіллі під безпосереднім керівництвом генерала Чупринки.

Аби спростувати несусвітні звинувачення, висунуті різними „патріотами" на різних континентах щодо Л. Павлишина, я разом з п. Щеглюком у 1993 р. звернулася у Львівське СБУ, аби нам дали ознайомитись з його „справою", але тодішній генерал Горбатюк відповів, що її нема. Нам дали два листочки, на яких, крім статті кримінального кодексу, часу слідства, суду і покарання, більше нічого не було – якщо не знищили, то вивезли у Москву.

Ми, вся велика рідня Л. Павлишина, сподівалися, що його друг і соратник сл. п. П. Дужий згадає про нього в своїх спогадах, оскільки в багатьох місцях згадує його у своїх спогадах Павлишин. Не згадав, ніби й не знались, і помер. Надіємось ще на п. Василя Кука („Леміша"), котрий нині живе в Києві, адже він довший час був безпосереднім зверхником Л. Павлишина. Для історії потрібна тільки правда. Правду написав у своїх книжках про Норильськ та Гулаг і про одного з керівників повстання „професора Луку Павлишина" колишній політв'язень-білорус Г. Климович, який торік помер, але йому ми вдячні невільно назавжди. Вдячні також землякові із м. Снятина п. Є. Грицяку, котрому Лука в тюрмах і таборах не раз рятував життя (про це він написав у листах до п. В. Щеглюка).

Ми збираємо спогади всіх, хто знав Луку Степановича Павлишина, і мріємо видати їх, а також ще не опубліковані записи мого померлого чоловіка, окремою книжкою. Тепер надія тільки на меценатів, які б надали допомогу для цього видання (мій телефон 70-86-10).

Віра ПАВЛИШИН,
м. Львів

ВІН УКРАЇНУ БОРОНИВ

Страшний був день,
страшна година,
Як батька привели до сина
І катували, щоб впізнав,
Щоб все про сина розказав!

А батько ледь землі тримався.
Від болю в серці весь здригався.
Нещасний голову підняв,
З розпукою в душі спитав:

- За що ж ви вбили мого сина?
Він молодий, він ще дитина.
Йому лише сімнадцять літ,
Йому ще не всміхався світ.

За що ж так тяжко покарали?
Голівку шаблею зрубали!
На вашу землю не ходив, –
Він УКРАЇНУ боронив!

А бузувіри лютували,
На батька голову кидали.
Жбурляли прямо йому в груди.
А він кричав: – Рятуйте, люди!

Яка ж була страшна година -
Впізнав голівку батько сина.
Не видержав нещасний, впав.
Немов розп'ятий хрест лежав.

Один із бузувірів закричав:
– Смотрі, смотрі, как он упал!
Не прітворяйсь, вставай,
тварюка!
Бандітом бил твой син, падлюка!

Кати, мов звірі, закричали,
Знущались, били, піднімали...
Старенький батечко мовчав,
Ще довго-довго він лежав.

Про все не можна описати.
А скільки сліз пролила мати!
Вгорі десь ворон закричав...
Здавалось, цілий світ ридав.

Вона голівку цілувала,
До серця свого пригортала,
Шептала тихо: "Сину, знай,
Ти боронив свій рідний край".

Їх повели до гарнізону,
Відтак відвезли до району,
А там знущались до тих пір,
Поки відправили в Сибір...

Марія ШЕНГЕРА,
учасниця Визвольних
змагань, с. Чішки Буського р-ну
Львівської обл.

СВІТЛО ЗОРІ ВАСИЛЯ БАРКИ

Нещодавно вийшов на екрани надзвичайно цікавий і повчальний кінофільм «Голод – 33». Це перша українська стрічка, в якій розкривається злочин сталінсько-більшовицького режиму проти українського селянства – штучний голод у 1932-33 рр. Фільм знятий режисером О. Янчуком за сценарієм С. Дяченка та Л. Танюка. В його основу покладено роман Василя Барки "Жовтий князь". Саме про відомого у світах письменника і хочу повідати читачеві.

Народився Василь Барка у приміському селі Солониці, що поблизу Лубен, 16 липня 1908 року в збіднілій родині козака Костянтина Очерета. Закінчив Лубенську бурсу, педтехнікум, Краснодарський педінститут, заочну аспірантуру Московського педінституту й успішно захистив дисертацію. Вчителював, викладав історію західноєвропейської літератури в Краснодарі. З початком Другої світової війни добровільно пішов у "народне ополчення". 1943 року його як остарбайтера було вивезено до Німеччини. Вдома залишалася молода дружина та син Юрій, з якими війна розлучила назавжди. З Німеччини 1950 року виїхав до США.

1982 року Василь Барка першим одержав міжнародну літературну премію фундації Антоновичів. Далі наполеглива праця, в результаті якої на світ з'явилися романи "Спокутник і ключі землі", "Душі едемітів", п'єса "Господар міста". Василь Барка переклав "Короля Ліра" В. Шекспіра. Його перу належать "Хліборобський Орфей, або Кларнетизм", "Жайворонкові джерела", "Правда Кобзаря", "Вершник неба", "Земля садівничих", а також численні статті, надруковані в зарубіжних часописах. Ще чимало залишилося неопублікованого. Українську Іліаду "Судний степ" – цей епохальний національний ліро-епос автор вважав найголовнішим своїм твором, через нього письменник намагався відбудувати в українській культурі "високу і світлу сферу духовних скарбів", що складалися тисячоліттями й були відібрані комуністичним режимом.

Творчість Василя Барки вчить сучасну людину розрізняти й берегти вічне, по-справжньому вартісне.

Життя Василя Барки – духовно розкріпачене, щедре на високі творчі злети, хоча подекуди – трагічне. Усе він сприймав із спокійною християнською мудрістю. Тому й не загубився, і всупереч усьому повнюцінно відбувся на цій землі Поет, а також сковородинський аскет і умиротворений самітник, непереборний життєлюб, цей "святий чоловік" (так називали його мешканці Глен-Спею).

11 квітня 2003 року в притулку для інвалідів гірського містечка Ліберті (США) відійшов у вічність відомий український письменник, перекладач, філософ-теолог, літературознавець, педагог Василь Барка. Згасла ще одна зірка на нашому українському небі, але світло її ще довго споввнюватиме нас надією на краще:

„Все, зміниться! Буде без насильства, злиднів, неправди. Хочемо–не хочемо, зміниться... Бо на небі Сонце."

Олександр ТАРАСЕНКО,
м. Лубни

ЗАЯВА

ПРО ЩОРІЧНЕ "ВІДЗНАЧЕННЯ" 18 ЛИПНЯ ДНЯ ЗАБОРОНИ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В УКРАЇНІ

18 липня 1863 року було видано циркуляр міністра внутрішніх справ Російської імперії Валуєва, у якому зокрема йдеться: "относительно печатания книг на малороссийском (украинском) языке сделать по цензурному ведомству распоряжение, чтобы в печати дозволялись только такие произведения на этом языке, которые принадлежат к области изящной литературы; с пропуском же книг на малороссийском (украинском) языке как духовного содержания, так и учебных вообще, назначаемых для первоначального чтения народа, приостановиться. О распоряжении этом было подвергаемо Высочайшее Государя Императора воззрение и Его Величеству благоугодно было удостоить оное Монаршего благоволения".

На жаль, Валуєвський циркуляр діє і сьогодні – в незалежній Українській державі. Його послідовниками і захисниками є багато сучасних політичних діячів, партій, громадських та релігійних організацій, серед яких – як опозиційні, так і провладні: КПУ (П. Симоненко); СПУ (О. Мороз); ПР (В. Янукович); СДПУ(о) (В. Медведчук); Партія "Держава" (Г. Васильєв); УПЦ МП (В. Сабодан); Секретар РНБО П. Порошенко; міністр надзвичайних ситуацій Д. Жванія; міністр палива та енергетики І. Плачков; міністр транспорту Є. Червоненко; радник Президента України Л. Черновецький та інші.

У зв'язку з цим Конгрес Українських Націоналістів засновує конкурс з робочою назвою "Борці проти української мови" і пропонує найактивніших сучасних виконавців та прихильників Валуєвського циркуляра щороку відзначати "почесним званням" – "ЗАСЛУЖЕНИЙ ВАЛУЙ".

Провід Київської МО КУН
18.07.2005

ПАМ'ЯТЬ

ВІЧНА СЛАВА ГЕРОЯМ!

25 липня 2004 року в автомобільній катастрофі на шляху Золочів – Львів трагічно загинув доктор Святомир Фостун – вояк дивізії "Галичина", письменник, голова Об'єднання бувших вояків-українців (ОбВУ).

Разом з ним загинули члени ОУН, учасники національно-визвольної боротьби, відомі в Україні та діаспорі суспільно-політичні діячі: Маркіян Шептицький, секретар ОбВУ; Володимир Пигій, член ОбВУ; Роман Панкевич, заступник голови наукового відділу Всеукраїнського Братства ОУН-УПА.

На місці трагедії встановлено пам'ятний гранітний камінь, на відполірованій поверхні якого викарбувано їхні імена.

У річницю трагічної загибелі тут було людно й урочисто. Серед учасників зібрання - члени Об'єднання бувших вояків-українців, ветерани національно-визвольної боротьби, членство Конгресу Українських Націоналістів, представники громадськості. На струнко стала почесна варта Конгресу. Майоріли державні прапори, стяги КУН.

Відбулося освячення пам'ятного каменю та поминальна панахида. До пам'ятника лягли вінки і квіти від молодіжного Конгресу, делегації ОбВУ Великобританії, представників ОбВУ Харкова, СОУ та інших.

Жалобний мітинг із вшанування пам'яті великих патріотів України відкрив та вів член Головного проводу Конгресу Євген Лупаков. Жалобне слово сказали представники різних організацій, друзі. Промовці висловлювали своє співчуття родичам загиблих, які прибули із Великобританії. Члени Головного проводу КУН Роман Дідусь, голова Секретаріату Конгресу Степан Брацюнь виступили зі словами шани і визнання на адресу героїв. В юнацькому віці вони стали на шлях національно-визвольної боротьби і все своє життя йшли дорогою боротьби та жертовної праці в ім'я України. На завершення слово-спомин про загиблих виголосив заступник голови ОбВУ Великобританії Петро Кіщук, який подякував всім, хто долучився до вшанування пам'яті його побратимів.

Вічна слава і пам'ять борцям за свободу і державність України.

Конгрес-інформ

На світлині: на жалобному мітингу виступає С. Брацюнь

До 340-ї річниці героїчної загибелі Івана Богуна чудовий подарунок зробила відома громадська діячка, член Національної спілки письменників України, володарка грамоти Головної Булави Всеукраїнського Братства ОУН-УПА Євгенія Лещук – у Львівському видавництві "Ліга-Прес" вийшов у світ її поезіофотоальбом „Вічність Івана Богуна".

ДО НАС ВЕРТАЄТЬСЯ БОГУН!

Ім'я прославленого героя Визвольної війни 1648-1654 років, одного з найвидатніших козацьких полковників Івана Богуна назавжди лишиться на скрижалях української історії.

1651 року ім'я полководця прославили дві видатні події. Взимку, завдавши полякам величезних втрат, він захистив Вінницю. У червні відбулась Берестецька битва. Після зради кримського хана, який залишив поле бою, захопивши в полон Хмельницького, українська армія потрапила в скрутне становище. Та обраний наказним гетьманом Іван Богун зумів, хоч і ціною великих втрат, вивести військо з оточення.

У березні 1653 року польське військо, очолюване найкращим в історії Речі Посполитої полководцем Стефаном Чарнецьким, було заманене Богуном в Монастирище. Маючи значно менші сили, зате вдало маневруючи, козацький полковник завдав ворогові нищівної і ганебної поразки.

Іван Богун був не лише видатним воєначальником, а й мудрим, далекоглядним політиком. Знесилений нерівною боротьбою з поляками і татарами, Хмельницький на раді в Чигирині (1653 р.) закликав прийняти підданство московського царя і мав підтримку з боку старої старшини. Однак молодше крило, очолюване Богуном, рішуче виступило проти такого акту. Богун не брав участі в Переяславській Раді. І пізніше він з усім вінницьким полком не дав присяги російському цареві. Та коли поляки спробували привернути Богуна на свій бік, він відкинув і їхні пропозиції.

1655 року Богун вписав ще одну героїчну сторінку в історію Визвольної війни, керуючи обороною Умані: полякам так і не вдалося взяти місто, яке завдяки військово-інженерній майстерності Богуна перетворилося на неприступну фортецю.

Після смерті Богдана Хмельницького (1657 р.) Іван Богун продовжив боротьбу як проти польської агресії, так і проти засилля російських воєвод. Внаслідок зради, його було заарештовано поляками і страчено 17 лютого 1664 року.

Відданий і непохитний, мужній і мудрий, по-козацькому красивий зовні і внутрішньо, Іван Богун став легендою. Кобзарі складали про нього пісні, народні митці малювали його романтичні портрети, що прикрашали селянські оселі поруч з образами Ісуса, Марії, святих великомучеників.

Книга Євгенії Лещук "Вічність Івана Богуна" – це також данина пам'яті народному герою. Альбом вміщує численні ілюстрації відомих майстрів, фотодокументи. У книзі знаходимо вступне слово Івана Лисенка, портрет Євгенії Лещук, її вірші, серед яких чимало покладених на музику і перекладених різними мовами. Документальне листування засвідчує непросту і нелегку генеологію книги...

Головний свій твір Євгенія Лещук створювала на основі великого історичного матеріалу, який вона зуміла подати лірично й священно, відважно й переконливо – в дусі Тараса Шевченка. Як відомо, вінницький полковник був улюбленим історичним героєм нашого великого Кобзаря. Недарма Тарас їздив поклонятися йому на те священне місце під Берестечком, де прославлений полководець здійснив свій вікопомний подвиг. Книга захоплює, зворушує до глибини душі, звучить як велична симфонія, як натхненний козацький марш. Редактор книги, відомий поет Роман Кудлик має всі підстави стверджувати: „Євгенія Лещук виконала високу й жертовну працю... Це творчий подвиг! Він не забудеться ніколи!"

З автобіографічного нарису про авторку дізнаємося, що вона завжди була схильна до жертовності, шанобливого преклоніння перед справжніми національними героями-козаками, Січовими Стрільцями, воїнами Української Повстанської Армії, перед героями інших націй.

Народилася Євгенія Лещук в селі Квасів на Волині. Її дитинство припало на роки зростання створеної легендарним Євгеном Коновальцем Організації Українських Націоналістів, ідеї якої западали в душі українців, що прагнули правди й справедливості, як золоті зерна пшениці в рідний чорнозем. Яскравим проявом національної свідомості, що зростає, став культ героїв, який робив цілеспрямованим і змістовним життя багатьох українських родин. У своїх автобіографічних спогадах пані Євгенія пише:

"...Берестечко з дитинства стало для мене цілою Україною і завжди болить і світить мені, як смолоскип. Світить своєю немеркнучою козацькою славою, а болить своїм трагічним минулим та й теперішнім. Болить минулим тих уже пам'ятних днів мого дитинства, коли за панської Польщі мої старші брати їздили на відзначення козацької слави в Пляшеву, а повертались, як ті журавлі з поламаними крильми, – побиті польською поліцією.

.... Мама, підійшовши до стодоли, побачила кров на деяких сорочках, що висіли на вишнях біля стодоли (сорочки побитих синів). Звичайно, плакала й казала: „Піду до ставу і заперу, поки кров іще не засохла дуже". Я, десятирічна, йшла з мамою до нашого ставка. Але не віпралася кров з вишиванок і з мого серця...

З цього часу Берестечко стало для мене якоюсь, мені незнаною Україною, – за яку б'ють, навіть за те, що співають українських пісень або одягають вишиті сорочки".

Ще більшою наругою над українською душею і славою позначили своє панування в Україні московські загарбники. Та Господь не дозволив збутися зловісним планам творців геноциду. Тож так піднесено звучать поетичні рядки Євгенії Лещук:

Розтрощивши окови й граніти,
До нас вертається Богун!

Повернення Богуна саме на часі, що з особливою переконливістю доводять наслідки Помаранчевої революції. Головний її здобуток – повалення кучмівського режиму. Та швидко справившись зі своїм головним завданням, революція відразу забуксувала і виявилася неспроможною дати народові справді великих політиків-реформаторів. Замість мудрих і мужніх керманичів – творців нової України маємо людей не тільки не рішучих, а й позбавлених справжнього розуміння вітчизняної і світової історії, озброєних єдиновірною державотворчою концепцією українського революційного націоналізму. Важко уявити Богуна, який би спробував подолати ворога не шаблею, а умовляннями, поступками йому, який терпів би поруч зрадників і найманців ворожих держав, які з дня на день паплюжать Україну та обраний нею шлях, і лідерів, які дозволяють всіляким зайдам нахабно й цинічно обдурювати й грабувати наш народ.

Василь ЗАЄЦЬ

На світлинах: Євгенія Лещук; Іван Богун з картини художника Віталія Пойди; обкладинка книги "Вічність Івана Богуна".

ПОЕТ З ПОКОЛІННЯ ГЕРОЇВ УПА

Василь Андрійчук належить до покоління міжвоєнної доби XX сторіччя, яке віддзеркалює непереверщену національно-емоційну зрілість учасників визвольної боротьби за Українську Самостійну Соборну Державу в лавах ОУН–УПА. Він з тієї когорти Найкращих, які, взявши до рук зброю, свідомо клали життя за кращу долю і волю українського народу.

Народився Василь Андрійчук 1919 р. у с. Шишківці, Борщівського повіту Тернопільщини в убогій селянській родині. Батько помер, залишивши сиротами шестеро дітей, тому змалку Василь змушений був важко працювати, заробляючи на прожиток сім'ї. Дуже любив вчитися та читати книги, у селі закінчив початкову школу. Хотів вступати до гімназії, але сім'я не мала грошей.

Будучи здібним до науки, працював у різних українських установах: кооперації, банку. Совєти, коли прийшли в 1939 р. до Східної Галичини, забрали Василя до Червоної армії. Під час війни воював на Московському фронті, дістав поранення й потрапив до німецького полону. Звідти повернувся на Борщівщину та вступив до збройного підпілля ОУН, потім УПА.

Був відомий у краї як районний референт СБ, повітовий господарчої референтури, районної розвідки, референт пропаганди Борщівського районного Проводу ОУН під псевдо "Орел", "Бор", "Остап" і останнє – "Максим".

Передчасно настав у його житті день останній. У архіві збройного підпілля ОУН Борщівського р-ну записано так: "З листопада 1947 р. "Максим" з друзями Богданом Василюком, пс. „Бурлака" з Ланівців та Василем Юсипюком, пс. "Грім" заквартирували у с. Шупарка. Хтось з більшовицьких сексотів помітив їх і дав знати до Заліщиків, звідки прибула автомашина з 15 емдебістами, які оточили хату Петра Литки, де квартирували повстанці. Зі сторони більшовиків вилетіла ракета, освітивши оточених. Потім запрацювали скорострілі, почали рватися гранати. Годину тривав нерівний бій. "Максим", відстрілюючись, спробував вирватися з ворожого кільця. Кинувши в карателів гранату, вистрибнув через вікно і побіг городом. Ворожа куля важко поранила його. "Максим" застрелився…

Друзі його також загинули. Тіло "Максима" і його побратимів облавники забрали спочатку до Колодрібки, а звідти повезли до Заліщиків.

Напередодні 18 травня 1947 року, полюючи на "Максима", оперативники закатували його рідного брата Дмитра. Нещасного піддали тортурам, вимагаючи вказати місце перебування Проводу, але не домігшись нічого, повісили його.

Василь Андрійчук був обдарованою особистістю. Він міг би стати талановитим поетом, публіцистом. Це засвідчує недавно знайдений зшиток його поезій із 22 віршів та полум'яний повстанський виступ напередодні Свят-Вечора. Його поезії – про революційну добу, у якій історичною рушійною силою є ОУН-УПА, збройне підпілля та народ, котрий підтримує своїх героїв.

Садист

…Бо по селах ніде дітись,
Там садист гуляє,
Кого схопить, що живий ще,
В військо забирає.
Хитромудро хижий ворог
Хоче духа вбити,
І надію на повстання
Навіки зломити.
Перевертні і чужі нам
Їм допомагають
Набивати грізні тюрми,
Де людей вбивають.
Та недовго, лютий кате,
Тут тобі гуляти,
Прийде час, і знов воскресне
Україна-мати!

***

…Не бачили бою, ні крови,
Ні мук не зносили, ні ран,
Летіли, летіли соколи
На поклик: "Вертає тиран!"
І гостру, холодну сталь синю
Стискали в дитячих руках,
І мчали за Київ під Крути
Застави поставить на шлях.
Зміїно орди потягнулись —
По білому полі полки,
До бою готуйтеся, діти!
До бою за край, юнаки!
Ми скорше в бою всі поляжем,
Покори не хочем й пощад.
Хто руку сягне в Україну,
То й згине, не верне назад.
Коли ж ми поляжем на полі,
А ворог по наших кістках
Зруйнує тебе, рідний Краю…
Наступники прийдуть по нас,
По нас… Милі друзі, кохані,
На нас жде завдання важке:
Порвати кайдани ворожі.
Вже час, вже та хвиля гряде!

Могили кличуть

В Україні, куди не глянь, –
видніють могили,
Мертві свідки, що когось
там вони схоронили,
Одні вищі, другі – менші,
з журними хрестами,
А треті – зруйновані,
зарослі тернами.
В тих могилах скарб великий
лежить-спочиває,
Тільки кожен того болю
ще не помічає.
В тих могилах сплять Герої,
що життя віддали
За Україну і нас, грішних,
вони повмирали.
Де і скільки їх в землиці? –
не кожний це знає…
Усі ті, що розуміють,
ким, за що закуті,
Ой, глумляться там над ними
вороженьки люті.
Мордованих трупів безліч
спритно десь ховають
У тюремних загородках,
що й люди не знають.
Так робила колись Польща
і царська Росія,
А до решти довершити
хоче большевія…

***

… І хоч погасло те полум'я,
Та жар надії ще оставсь,
Ще наша справа не пропала,
Під серце ворог ще не вкравсь.
Ми пам'ятаєм Базар і Крути,
І ряд других спартанських війн,
Де сотні кращих впали в бою
За рідний край, за нарід свій.
То де лиш будем, любі браття,
За святе діло св берім,
Здобуть і згинуть – наша гордість,
Це дружній заповіт усім.
І світ тоді про наш народ почує,
Що ми є нація міцна,
І як боролись за державу,
Якій Україна – ім'я.

***

… З війни вертаюсь я,
приходжу до рідної хати,
Та нема вже кому
мене щиро привітати.
Подивився навкіл себе,
пішов на могилу
Помолитись, щоб останню
принести офіру.
Думав, мамо, що ти будеш
тішитися мною,
А ти лежиш у могилі,
в святім супокою.
Помолився я на гробі
і гірко заплакав.
Моя Матінка почула…
А десь ворон крякав…

Така ж відверта, щира, сповнена любові до свого народу, землі рідної і проза Василя Андрійчука, зокрема його „Слово на Свят-Вечір" (1944 р.). Борець зголошує в ньому велику надію на день завтрашній, в якому йому бачиться щаслива доля України…

Прочитавши цю сповідь юного серця, глибше пізнаємо правду визвольної боротьби під прапорами ОУН-УПА, осягаємо не тільки долю повстанську, боротьбу, заради якої тисячі йшли на смерть, але й борг, донині не спокутий, перед тими людьми, для яких і земля рідна, і народ, і Україна були понад усе. Цей виступ актуальний і сьогодні.

***

"Друзі! Наближається Різдво Христове, а з ним наш традиційний Свят-Вечір. Цьогорічний Свят-Вечір доводиться святкувати цілому українському народові у виїмкових обставинах…

Наш українських запашний чорнозем перемок від священної крові найкращих дочок та синів нашого народу. Довкруги розноситься пронизливий брязкіт кайданів, що в них женуть молодих юнаків України на далекі каторжні роботи кати. Важка виняткова доба покладає на нас поважні завдання, вимагає та вимагатиме велетенського вкладу енергії, сил нації, непересічних якостей духу.

Стійка, сувора, невгнута, безпощадна, характерно-вольова людина стає символом нашої доби. Від того, чи зможе наше національне море винести із глибин на своє плесо таку сувору і невблаганну людину, залежить наше майбутнє. При тому всьому ми повинні повсякчас пам'ятати, що ми – українці, сини великих батьків, потомки тих неустрашимих Хмелів, Гонтів, Мазепів і Петлюр, в жилах яких Месник вогнем-вулканом кипить нескорима залізняцька стихія – кров.

Свят-Вечір… Крізь брязкіт кайданів, крізь роки ураганних вогнів гримить Коляда, світиться Свічка…

Довкруг стола, застеленого білим льняним рушником, сидить зажурена сім'я. Старій матері і батькові мимоволі котяться сльози вниз. У них не стало сина, якого червоний варвар закатував тортурами, не стало доньки, яку забрав червоний хижак на каторжні роботи…

Блимає Свічка на столі. Якось незвичайно блимає її сяйво, немов зазиває до боротьби, до безпощадної розплати над найжорстокішим ворогом українського народу – Москвою. Гай-гай! Воскова Свічка… Відтоді, як її засвітила сім'я ще 1944 року, пройшли роки кривавих Свят-Вечорів. Нині на зміну хижій німоті до нашого краю вдерся червоний вандал, який приніс нам море сліз, знущання, рабство і руїну. І ще про одне – її вогонь. Щоб ми були непохитні, як скеля, об яку б'ють грізні морські прибої. Усе переможемо, бо наша справа свята, бо ми непереборні. На стороні нашої волі зривалися завжди горді чоти українських повстанців-орлів, які сміливо кидалися на кожного окупанта.

Врешті-решт цьогорічний Свят-Вечір повинен стати не лише символом реальної боротьби за УССД, але і підсумком наших перемог, добутих дорогою ціною найкращих синів. Багато їх сьогодні уже немає між нами. А доля особливо не щадила нам ударів в цьому році. Вона немов казала: "Воля дорога! Коли добудеш УССД, скажи нащадкам, щоб берегли її від хижих ворогів, як дорогий скарб, бо за неї батьки ваші давали життя і гекатомби крові". Так, багато дорогих облич наших друзів немає сьогодні між нами.

Та не час ридати над ними, коли Україна горить в огні пожеж, і коли шматують її тіло. Героям слава і шана живим, твердий, бойовий шлях яких поведе українську націю до волі, до остаточної перемоги. І ніщо не зіб'є нас з обраної дороги, бо вона правильна, свята, ніхто не вирве нам нашого прапора, бо він непереможний. На ньому золотими буквами світять сонячним промінням слова "За Єдину Самостійну Соборну Українську Державу!", "За волю України!", "За волю всіх поневолених Москвою народів!", "Свобода народам і людині!", "Смерть світовим катам-загарбникам!".

Увіримо свято в ці золоті слова правди, бо за них конали по тюрмах наші найкращі друзі, бо за них розпинались найбільші велетні нашого духу – Шевченко, Петлюра, Коновалець. За них живцем кидали в огонь московські варвари наших немовлят. Та не тільки тому. Вірмо в ці слова правди, бо вони єдиносвяті, єдино-правильні, вони – гарант нашої перемоги. Бо ж не світову імперію, не тюрму народів, не насилля і жах обрали ми на престіл нашої віри, а боротьбу за волю всіх народів, боротьбу за самостійну Українську державу. Брехнею, інтригами, пожежами і кров'ю захопив червоний кат у кігті Україну в 1917-20 рр. Він і сьогодні намагається всякими засобами відтягнути нас від революційної боротьби провокаціями, саботажами та обманливими обіцянками. Думає приспати нашу бойову чуйність та об'єднаність українського народу.

Тому між нами не сміє бути різних юдів. Скоріше чи пізніше їх проковтне свята українська земля. Зазіхання червоної Москви даремні. Навпаки, Москві стає моторошно на думку, що колись прийдеться попрощатися з українською золотою пшеницею, металом, вугіллям. А вона така голодна, ненажерлива та кривава распутінська Москва, їй стає страшно, що колись прийдеться стати на всенародний суд, щоб дати одвіт за мільйони замучених синів України, за сотні тисяч закатованих у підвалах НКВС 1939-41 рр., за сльози, за рани, за кров, за грізне лихоліття, за кістки дочок і синів, що розсіяні по далекому проклятому Сибіру.

От чому Москва, та кривава хижа вовчиця, хоче відтягнути нас від революційної роботи. Та даремні її намагання. Сьогодні немає ні одного українця, який повірив би в забріхані гасла московського талмуду. Кров і сльози, пожежі і руїна, нужда і голод, каторжні роботи і рабство, фізичне винищення і терор – ось ідеї, якими гнила терористична сталінська Москва хоче обдурити Європу. В ім'я «світлої» імперії, в ім'я поневолення народів Азії та Європи гнала й жене вона сьогодні на передову лінію фронту мільйони найкращих синів. Бо тільки винищивши цвіт нашого народу фізично та виснаживши його голодом, зможе вона закріпити колгоспно-панщизняний лад.

Тому слід нам плекати свідомість, яка не знає пощади до окупантів. На зазіхання Москви відповімо бойовою чуйністю, яка наказує нещадну помсту за кров, за могили, якими кремлівський сатрап покрив запашні українські чорноземи. Свят-Вечір… Затремтить сяйво першої зірки на небі, і святочна сім'я засяде за тисовий стіл. Перед сім'єю кутя, пшеничний хліб і воскова Свічка – символи багатства нашого краю.

Свят-Вечір – це свято єднання нашого домашнього вогнища. Та ворог поклав собі за мету знищити ці символи, як християнську основу нації – дух, культуру, мораль та традицію, які би вдарили по основі нашої сили.

Не одна мати нині заплаче, бо не буде її сина при спільній вечері. Та не час, мамо, на ридання, коли Україна в огні. Будь горда, українська мати, що син твій береже Україну перед кулеметним дощем дикого північного звіра. Будь горда, що син твій кров'ю зросив святу прадідівську землю. Бо тільки та мати гідна своїх національних прав, яка благословить дітей на захист Батьківщини.

Не заплакана Мати, а Мати-Спартанка, яка скаже синові вертатися зі щитом, а не на щиті, хай буде символом нашого традиційного Свят-Вечора, символом Національно-визвольної боротьби українського народу за незалежність. Слава Україні! Героям Слава!".

Нестор МИЗАК, кандидат історичних наук м. Чернівці

МЕМОРАНДУМ

Громадської Комісії України "Армія безсмертних"

Світлина з книги "Армія безсмертних"

Громадська комісія створюється з метою координації спільних дій національно-патріотичних організацій та державницьких політичних партій за юридичне та історичне визнання на державному рівні діяльності ОУН і УПА національно-визвольною боротьбою за звільнення України від колоніальної залежності та утвердження Української Самостійної Соборної Держави.

Громадська комісія вважає за необхідне законодавчо вирішити проблеми ОУН і УПА, що гарантуватиме надання учасникам національно-визвольної боротьби належного державного статусу та вшанування на державному рівні подій і героїв національно-визвольних змагань.

Верховній Раді України, Президенту України, уряду пора нарешті прийняти для цього відповідні рішення та створити законодавчу базу, щоб утвердити на державному рівні та в суспільній думці визнання діяльності ОУН і УПА героїчною визвольною боротьбою, яка заслуговує на адекватні моральні й матеріальні винагороди, відшкодування, пільги і всебічну державну допомогу.

Учасники визвольної боротьби за державну незалежність України мають нарешті, хоч і наприкінці життєвого шляху, отримати від своєї держави, за яку вони жертовно боролися, все необхідне для захищеного і забезпеченого життя. Сучасна українська держава, хоч як це трагічно, не утверджує в сучасному суспільстві історичну справедливість щодо учасників визвольної боротьби. Навпаки, держава, як і за тоталітарної радянської влади, і далі визнає і підтримує тих, хто служив імперській системі, її репресивно-каральному апарату. Посібникам колонізаторів наша нібито вже незалежна держава за інерцією надає пільги, виплати, кошти на оздоровлення, привілеї, нагороди. Ветерани комуністичної партії, радянські службовці, особовий склад репресивно-каральних органів, які гнобили і нищили Україну, тепер отримують все необхідне – і морально і матеріально – від української держави, проти якої вони діяли, проти якої вони і тепер налаштовані.

Тому вкрай потрібно якнайскоріше відновити історичну справедливість. Учасники боротьби за незалежність України мають отримати шану, визнання і всі належні пільги, привілеї і нагороди. Інакше наша незалежність й надалі матиме бутафорський, декоративний вигляд і не матиме майбутнього. Треба позбутись всіх залишків нашого ганебного колоніального минулого.

Слава борцям за національну свободу і державну незалежність України! Завдяки їхній героїчній боротьбі існує наша держава.

Український народ визнав своїх героїв. Україно, визнай своїх синів і дочок, які пожертвували собою ради тебе!

Київ, 14 липня 2005 р.

ПРЕС-РЕЛІЗ

14 липня ц. р. відбулось перше засідання Секретаріату Громадської комісії України "Армія безсмертних" з питань визнання ОУН-УПА. На засіданні погоджено склад її робочих органів: Президії, Наукової ради, Секретаріату.

Засновниками Громадської комісії України "Армія безсмертних" стали Всеукраїнське братство ОУН-УПА, Київське крайове братство ОУН-УПА, Конгрес Українських Націоналістів, Народний Рух України, Спілка офіцерів України, Всеукраїнське об'єднання ветеранів, Міжнародна асоціація "Козацтво".

Було прийнято рішення про можливість та доцільність розширення складу Громадської комісії за рахунок інших учасників, які обстоюють задекларовані позицію і мету діяльності комісії. Прийом до членства Комісії буде вирішуватись її Президією за поданням Секретаріату.

Осідок Секретаріату: м. Київ, вул. Ярославів Вал, 9; офіс 3, тел. 8-044-235-89-92.
E-mail: bratstvo@ i. com. ua.

Секретаріат ухвалив текст Меморандуму комісії, подав на затвердження Президії "Положення про Громадську комісію України "Армія безсмертних" та форму підписного листа для збирання підписів громадян за державне визнання статусу учасників національно-визвольної боротьби ОУН і УПА за державну незалежність України (форма додається).

Секретаріат Громадської комісії України "Армія безсмертних"

ПІДПИСНИЙ ЛИСТ

За державне визнання учасників національно-визвольної боротьби ОУН і УПА борцями за державну незалежність України

Ініціатор: Громадська комісія України „Армія безсмертних"

№ з/п	Прізвище, ім'я, по батькові, серія і № паспорта	Домашня адреса, телефон	Підпис

Усього підписів на листі:__________

Зібрав:____
(П.І.Б., № паспорта, дом. адреса, тел.)

Завірено:____________

Підписний лист слід вирізати з газети (добре було б зробити з нього ще кілька копій) і розпочати на ньому збір підписів за державне визнання ОУН-УПА. Заповнені листи просимо надсилати на адресу Секретаріату Громадської комісії України „Армія безсмертних".

Календар українського націоналіста

2 серпня – Пророка Іллі.
3 серпня 1919 р. – загинув полковник Дмитро Вітовський, військовий міністр ЗУНР.
3 серпня 1947 р. – загинув Осип Безпалько, крайовий провідник ОУН на Поділлі.
4 серпня 1953 р. – масовий розстріл у Норильську політв'язнів, які підняли там повстання.
8 серпня 1819 р. – народився Пантелеймон Куліш, письменник і громадський діяч.
9 серпня – Міжнародний день корінних народів світу.
9 серпня 1792 р. – переселення запорожців на Кубань.
14 серпня 988 р. – Хрещення Руси-України.
15-16 серпня 1649 р. – перемога Богдана Хмельницького над поляками під Зборовом.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
В.О. головного редактора Микола Гук

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970 видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 3832
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Береза Юрій	(0562) 93-43-45
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(8-067) 410-52-42
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Мохналь Михайло	(044) 228-63-89, 229-68-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-78
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 723935, 722142
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 63-15-36
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(0577) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Ілля Богданюк	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!